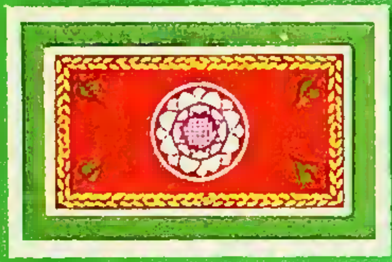

ජනසවිය, ජනතාකරණය, ග්‍රාමෝදය, ප්‍රාදේශීය සභා යන උදාර සංකල්ප
රැසක පෙරමග ලකුණු

දහ අට වසරකට පෙර හෙළිකළ වත්මන් සංවර්ධන සැලැස්ම

சனசக்தி, மக்கள்மயப்படுத்துகை, கிராமோதயம், பிரதேசசபைகள் பற்றிய முன்னோடிக் கருத்துக்கள் —

பதினெட்டு வருடங்களுக்கு முன்னர் வெளியிடப்பட்ட தற்போதைய அபிவிருத்தித் திட்டம்

A FORECAST OF THE ALTRUISTIC CONCEPTS OF JANASAVIYA, PEOPLISATION, GRAMODAYA AND PRADESHIYA SABHAS WHICH HAVE NOW COME TRUE

A DEVELOPMENT PLAN THAT WAS REVEALED EIGHTEEN YEARS AGO

BKT 0165
26/08/2023

ජනාධිපති කාර්යාලය
පුස්තකාලය

ජනසවිය, ජනතාකරණය, ග්‍රාමෝදය, ප්‍රාදේශීය සභා යන උදාර සංකල්ප රැසක
පෙරමඟ ලකුණු

දහ අට වසරකට පෙර හෙළිකළ වත්මන් සංවර්ධන සැලැස්ම

ජනාධිපති ශ්‍රීමත් රණසිංහ ප්‍රේමදාස මැතිතුමා මැද කොළඹ පළමුවැනි මන්ත්‍රීවරයාව සිටිය දී බටහිර කොළඹ රෝටරි සමාජයේ සාමාජිකයන් අමතා 1973.04.04 දින ටැප්‍රොබේන් හෝටලයේ දී කළ කථාව

ඡන්දය පාවිච්චි කිරීමෙන් ක්‍රියාත්මක කිරීම පිණිස දේශපාලන බලය ජනතාවට බෙදාදී තියෙනවා. ඒ ආකාරයටම රටේ ආර්ථික ධනයත් ජනතාව අතර බෙදා හැරිය යුතුයි.

රාජ්‍ය අංශය, සමුපකාර අංශය, පෞද්ගලික අංශය යන අංශ තුන ඒකාබද්ධ අංශයක් හැටියට එකිනෙක සමඟ තරගකාරීව ක්‍රියා කළ හැකි අන්දමේ ක්‍රමයක් අප බිහි කරවන්න ඕනෑ. ඒ වගේ තරගකාරීත්වයක් තිබෙන කොට එයින් ජනතාවට උපරිම ලාභ ප්‍රයෝජන සැලසෙනවා. රාජ්‍ය ඒකාධිකාරයකට වේවා, පෞද්ගලික ඒකාධිකාරයකට වේවා ජනතාව වහල් නොවිය යුතුයි.

රජයේ හෝ තනි පුද්ගලයන්ගේ ඒකාධිකාරවලට ඉඩ තියන්නේ නැතිව සංවර්ධනයේ හැම අංශයකටම ජනතාවට සහභාගී වෙන්න ඉඩ සැලැස්වීම රජය විසින් ස්වකීය නීති සම්පාදක ක්‍රියාවලියෙනුත් සැලසුම් සැකසීමේ ක්‍රියාවලියෙනුත් සහතික කරවන්න ඕනෑ.

නිශ්චිත ක්‍රමයක ආර්ථික සංවර්ධනයක් කෙරෙහි විශ්වාසය තබපු සමාජවාදී රටවල් පවා අද හැරෙන්නේ තරමක් දුරට හරි ලාභ උපදවන චේතනාව උඩ පිහිටුවන තරගකාරී සමාජවාදී ක්‍රමයකටයි. ඊනියා සමාජවාදී පියවර ඔස්සේ අපේ රටේ ප්‍රශ්න විසඳීම තවදුරටත් කරන්න බැරි බව දැන් පෙනී යමින් තිබෙනවා. තව තවත් නීති පැනවීමෙනුත් තව තවත් ව්‍යාපාර රජයට පවරා ගැනීමෙනුත් අන්තිමට දුක් විඳින්නේ රටේ පොදු ජනතාව බව අද කවුරුත් පිළිගන්නවා. මේ නිසයි, මේ සමාජවාදී ක්‍රමය අද ජනතාවට සමාජ පළිබෝධයක් වෙලා තියෙන්නේ. විප්ලව උසිගැන්වීමෙන් වත් ලේ හැලීම් මඟින් වත් විසඳුම් ලබාගන්න බැරි බව දැන් ඔප්පු වී හමාරයි.

තරුණ පිරිස අතරත් ජනතාව අතරත් අද පවතින නොසන්සුන්තාවට ප්‍රධාන හේතුව ඒ අයට රටේ පරිපාලනයටත් සංවර්ධනයටත් සහභාගී වෙන්න නොහැකිවීමයි. මේ නොසන්සුන්තාව ආයුධ මඟින් වත් බලය පාවිච්චි කිරීමෙන් වත් වළක්වන්න බැහැ. ඒක කරන්න පුළුවන් වෙන්නේ හැකි හැම මට්ටමකින්ම තරුණ පිරිස පරිපාලනයට සහභාගී කරවා ගැනීමෙන් පමණයි. ප්‍රතිපත්ති තීරණය කිරීමේදීත් ඒවා ක්‍රියාත්මක කිරීමේදීත් ජනතාවගේ සහභාගිත්වය ඒ හැම දේකටම ලබාගන්න ඕනැ. තීරණ පළමුවෙන්ම ආ යුත්තේ ගම් මට්ටමින්. ඊට පස්සේ ඒ තීරණ ක්‍රමයෙන් ඉහළට යා යුතුයි. නිලතල දරන උදවිය හැසිරෙන්නට ඕනැ තමන් ජනතා සේවකයන් හැටියට. හාම්පුත්තු ජනතාවයි. එහෙම කළොත් පමණයි වගකීම ඇත්තවශයෙන්ම ජනතාව අතර බෙදා ගන්නා වෙන්නේ.

තම ප්‍රශ්නවලට විසඳුම් සෙවීමේ වගකීම සාමාන්‍ය ජනතාවට පොදුවේ භාරගන්න සැලැස්විය යුතුයි. ඒ වගකීම් ටික දෙනකුට පමණක් සීමා වන්නක් ලෙස නොසැලකිය යුතුයි. තීරණ ගැනීමේදීත් ඒවා ක්‍රියාත්මක කිරීමේදීත් ජනතාවට ස්වකීය අදහස් කියා පෑමට ඉඩක් තිබිය යුතුයි.

රට නැංවීමට නම් ගම් නැංවීම අවශ්‍යයි. ගම නැංවීමට නම් ඒ සඳහා වුවමනා කරන වාරිමාර්ග, මංමාවත්, ජලසම්පාදනය, විදුලිබලය යනාදිය ලබා දිය යුතුයි. මේ මූලික අවශ්‍යතා අපේ ජනතාවට ලබා දුන්නොත් වෙහෙස මහන්සිවී වැඩ කරන්න, හැම විටම කැමැති ඒ ජනතාව

ස්වයංපෝෂණය උදෙසා කැමැත්තෙන්ම ඉදිරිපත් වී කටයුතු කරාවී. එසේ කළොත් වෙනත් අයුතු චේතනා නැතිව, බාහිර බලපෑම් නැතිව, සමාජවාදය කරා ගමන්ගත හැකි වේවී.

අපේ ගම් දනව් පරිපාලනය කරන්න ඔනෑ ඒ ගම්වාසීන්ගේ සිතුම් පැතුම් අනුවයි. ඒ සඳහා හැම ගමක්ම එක්තරා ආකාරයක ජනරජයක් කරන්නටත් පුළුවනි. ඒ විදිහේ ග්‍රාමීය ජනරජවලට තමන්ගේ කටයුතු පාලනය කරගන්න බලය දිය යුතුයි. එතකොට, මුළු රටේම පරිපාලනය ඒ ග්‍රාම රාජ්‍ය එකතුවෙන් පිහිටුවන පොදු රාජ්‍ය මණ්ඩලයකින් කරගෙන යන්න පුළුවනි. රාජ්‍යාරක්ෂාව, මුදල්, පොදු සංවර්ධනය, ජාතික ප්‍රතිපත්ති, විදේශ කටයුතු වගේ දේවල් මධ්‍යම ආණ්ඩුවට භාර විෂයයන් වන අතර, අභ්‍යන්තරික සංවර්ධනය ඒ ඒ ග්‍රාම රාජ්‍යවලින් කරන්න පුළුවනි. රටේ හැම දෙනා ම රටේ පාලනයට සහභාගී වී සිටිනවාය කියා හැඟීමක් ඇති කරවන්න පුළුවන් වෙන්නේ එවැනි ක්‍රමයකින් පමණයි. අද ජනතාව අතර පවතින නොසන්සුන්තාවට මෙය පිළියමක් හැටියටයි මට පෙනෙන්නේ.

මහජනතාවට ඔවුන්ගේ දේශපාලන ආයතනත්, ආර්ථික දායාදයත්, සදාචාර සාරධර්මත් දියුණු කරගැනීමේ කාර්‍යභාරය පවරනු ලැබුවොත් ඔවුන් සැබැවින් ම ස්වාධීන ජාතියක් හැටියට වගකීමේ හැඟීමෙන් යුක්තව ක්‍රියාකරනවා නිසැකයි. එහෙම කටයුතු කිරීමේ අයිතිය ජනතාවට තිබෙන සමාජයක තමයි, ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය ආරක්ෂාවී පවතින්නේ. ජනතාව අන්ත අසරණ විදියට රජය කෙරෙහිම රඳාපවතින තත්ත්වයකට වැටුණොත් – ඔවුන්ගේ ජීවිත රජයට අයත්වන තත්ත්වයට වැටුණොත් – රජයෙන් තඩත්තුවන තත්ත්වයට වැටුණොත් – හැමවිටම හැම දෙයක් ගැනම රජයට ණයගැති තත්ත්වයට වැටුණොත් – එතැන වහල් සමාජයක් ඇතිවෙනවා. දැන් අප ඇස් හමුවේම එහෙම තත්ත්වයක් ඇතිවේගෙන යන්නේ නැත්ද ? ඒවාගේ වහල් සමාජයක ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයට මුල් ඇදලා හොඳට වැඩෙන්න බැහැ.

ජනසතු කිරීමේ මුවාවෙන් දැන් සිදුවන්නේ මොකක් ද ? සමාජයේ යම් කොටසක් විසින් ගොඩනගාගෙන තිබෙන බලයත්, වරප්‍රසාදත් දැන් බලයට පත්වී සිටින අයගේ නෑයන්ගේත් හිතවතුන්ගේත් අතට පත් කිරීම නොවේ ද ? මෙයට ජනසතු කිරීමක් කියා කියන්න තමුන්නාන්සේලාට පුළුවන් ද ? මේ ජනසතු කරනවා ය කියා ගෙනගිය

වැඩපිළිවෙළෙත් බොහෝ අවස්ථාවලම සිදුවී තිබෙන්නේ තදබල පාඩු විඳින්නට සිදුවීමයි. මේ පාඩුවල බර දරන්න දූන් මහජනයාට සිදුවී තිබෙනවා. ඇත්තවශයෙන්ම දූන් රජය විසිනුත් මේ තත්ත්වය පිළිගෙන තිබෙනවා.

ඕනෑම ව්‍යාපාරයක සේවකයන්ටත්, මහජනයාටත් එහි කොටස් හිමිකරගන්න පුළුවන් වෙන්න ඕනෑ. එසේ කොටස් හිමිකරගෙන ඒ ව්‍යාපාරයේ කළමනාකරණයට සහභාගී වෙන්න පමණක් නොවෙයි, ලාභ බෙදාගන්නා තත්ත්වයට පත්වෙන්නත් ඔවුන්ට පුළුවන් වෙන්න ඕනෑ. අපේ ආර්ථිකය පරිහාණියෙන් බේරාගන්න නම්, මෙන්න මේ වාගේ ජනසතු කිරීමක් කරන්න ඕනෑ.

අප මුහුණපා සිටින විදේශ විනිමය ප්‍රශ්න, සංවර්ධනය පිළිබඳ ප්‍රශ්න, රැකියා විරහිත භාවය පිළිබඳ ප්‍රශ්න, සතුටුදායකව විසඳාගන්න නම්, රට සර්ලන ප්‍රගතියකට අවශ්‍යවන මූලික සංවර්ධන පහසුකම් පද්ධතිය ගොඩනගන්න අප මහා සංවර්ධන ප්‍රයත්නයක් දැරිය යුතුව තිබෙනවා. ඒ කියන්නේ ඒවාගේ සංවර්ධනයට අවශ්‍ය මහා මාර්ග පද්ධතිය, විදුලිබල සැපයුම් පද්ධතිය, වාරිමාර්ග මෙන්ම ගෙදරදොරේ පාවිච්චියට අවශ්‍ය ජලසම්පාදන ක්‍රම පද්ධතිය ගොඩනගන්න අප විශාල වැඩපිළිවෙළක් අරඹන්න ඕනෑ. මේවාගේ සංවර්ධන වැඩපිළිවෙළක් ඇරඹුවොත්, විශාල ජන සංඛ්‍යාවකට ප්‍රයෝජනවත් රැකීරක්ෂා ලැබෙනවා.

අද ජීවත් වෙන්න ප්‍රමාණවත් වන ආදායමක් ලැබෙන්නේ අපේ ජනතාව ගෙන් සියයට තිහකටත් අඩු ප්‍රමාණයකට පමණයි. සියයට හැත්තෑවකට වැඩි දෙනා තදබල දිළිඳුකමේ ඇලී ගැලී ජීවත් වෙනවා. නමුත් අපේ තරුණ ජනතාවගේ ශක්තිය මේ සංවර්ධන ව්‍යාපෘති ක්‍රියාත්මක කරන්න උපයෝගී කරගත්තොත්, අපට ඉතාම එලදායී වෙනසක් බලාපොරොත්තු වෙන්න පුළුවන්. ඒ කියන්නේ, තමන්ගේ අනාගතය සුරක්ෂිත නැත යන හැඟීම ටිකෙන් ටික, ඔවුන්ගේ සිතෙන් පහව ගිහිල්ලා තමන්ගේ මව් රටට ප්‍රයෝජනවත් වන උතුම් සේවයක තමන් යෙදී සිටිනවා ය කියන ලොකු මානසික තෘප්තියක් ඔවුන්ට අත් වෙනවා. රටේ මෙම සංවර්ධන මූලික පහසුකම් පද්ධතිය ගොඩනැගුණොත් කෘෂිකාර්මික, කාර්මික ව්‍යාපාර ඉබේටම දියුණු වෙන්න පටන්ගන්නවා. එතකොට විදේශ විනිමය ඉතිරි කරගන්නට

පුළුවන් වෙනවා. මිනිසුන් ගේ අතට වැඩි වැඩියෙන් මුදල් හදල් ලැබී ඔවුන්ට පාරිභෝජනයට වුවමනා දේවල් මිලදීගන්න පුළුවන් ශක්තිය ලැබෙනවා. මෙහෙම යන විට, අන්තිමේදී සහනාධාරන් දීම අනවශ්‍ය තත්ත්වයට පත් වෙනවා.

අපට අපේ ප්‍රශ්න විසඳාගන්න පුළුවන්. විදේශ විනිමය හිඟකම ජයගන්න බැරි බාධකයක් නොවේ. යල්පැනගිය මතවාද, න්‍යාය ධර්ම පැත්තකට දලා යථාර්ථවාදී පියවර ගත්තොත් රටට අවශ්‍ය තරම් විදේශ විනිමය උපයාගන්න අපට පුළුවන්.

විදේශ විනිමය උපයාගන්න අප නිෂ්පාදනය වැඩි කරන්න ඕනෑ. නිෂ්පාදනය වැඩි කිරීමට අපේ ජාතික සම්පත් සංවර්ධනය කරන්න ඕනෑ. ජාතික සම්පත් සංවර්ධනය කිරන්න නම්, අපට හිඟයක් නැතිව තිබෙන මිනිස් ශ්‍රමයෙන් ප්‍රයෝජන ගන්න ඕනෑ. මිනිස් ශ්‍රමය තමයි, අපට තිබෙන ලොකු ම සම්පත. මෙම සම්පත අපතේ යන්නට ඉඩහැර ආධාර ඉල්ලාගෙන විදේශීය රටවල් ඉදිරියට දණ නමාගෙන යෑම නිරර්ථකයි.

අප කෙරේ විශ්වාසය තබා සිටින ජනතාව කෙරේ අප විශ්වාස තබන්න ඕනෑ. ඡන්දය ලබාගන්න ඔවුන් ළඟට යෑම පමණක් මදි. ගම් මට්ටමේ සිට ජාතික මට්ටම දක්වා ප්‍රතිපත්ති සකස් කර ක්‍රියාත්මක කරන්න, අප නව තරුණ පරපුරක් ඇතුළු ජනතාවගේ සහභාගිත්වය ලබාගන්න ඕනෑ. දන් රට පුරා ජනතාව අතර තිබෙන අසහනයට, කැලඹිල්ලට ප්‍රධාන හේතුව අප ඔවුන් අවුරුදු පහකට වරක් ඡන්දය දීමට ක්‍රියාත්මකවන යන්ත්‍ර බවට පත් කර තිබීමයි.

මීට අවුරුදු 30කට පමණ ඉස්සර නම් 'යටත් විජිත වාදය', 'නව යටත් විජිතවාදය' 'අධිරාජ්‍යවාදය' ආදී සටන් පාඨ කියා ජනතාව රවටන්නට පුළුවන්කම තිබුණා. නමුත් පසුගිය අවුරුදු විසිපහ තුළ ඉපදී හැදී වැඩෙන පරම්පරාව ඒවාගේ සටන්පාඨවලින් නොමඟ යවන්න වත්, රවටන්න වත් බැහැ. ඊට හේතුව ඔවුන් අපේ රටට නිදහස ලැබෙන්නට ඔන්න මෙන්න කියා තිබියදී හෝ නිදහස ලැබීමෙන් පසුව ම හෝ උපන් අය වීමයි. ඔවුන්ට අත්දකින්නට ලැබී තිබෙන එකම 'යටත් විජිත වාදයත්', 'අධිරාජ්‍ය වාදයත්' අපේ ඇතැම් නායකයන් විසින් මේ රට තුළ හා ඔවුන්ගේ ඒ ඒ දේශපාලන පක්ෂ තුළ ක්‍රියාත්මක කරන 'යටත් විජිත

වාදයත්' 'අධිරාජ්‍ය වාදයත්' පමණයි. අද අපේ තරුණ ජනතාවත් පොදු මහජනතාවත් මෙම 'දේශීය යටත් විජිත වාදයට හා අධිරාජ්‍ය වාදයට' විරුද්ධව නැගී සිටින්නට පටන් ගෙන තිබෙනවා. දූතට බලය මෙහෙයවන ආයතනවලටත් පුද්ගලයන්ටත් විරුද්ධව මෙම කැරැල්ල පොදුවේ රට සැමතැනමත් විශේෂයෙන්ම සියලුම දේශපාලන පක්ෂ තුළත් ක්‍රියාත්මක වන්නට පටන් ගෙන තිබෙනවා.

අලුත් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් සැකසීම ලොකු අවශ්‍යතාවක් වී තිබුණා. ප්‍රධාන වශයෙන්ම ජනතාව පාලන ක්‍රියාවලියට වඩ වඩාත් සහභාගී කරවාගැනීමට උපකාර වන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවක් අවශ්‍යවී තිබුණා. මෙම අරමුණ ඉටු කරගැනීමට නම්, පරිපාලන තන්ත්‍රයේ සම්පූර්ණ පරිවර්තනයක් කළ යුතුව තිබුණා. නමුත් ඒ වෙනුවට සිදු වුණේ වෙනත් දෙයක්. ඒ වෙනුවට සිදු වුණේ අවුරුදු පහේ පාලන කාලසීමාව අවුරුදු හතකට දීර්ඝ කිරීමත් ජනතාව වහල් තත්ත්වයකට පත් කිරීමත් පමණයි ! මෙම ක්‍රමය වෙනස් වෙන්න ඕනැ — මේ රටේ නියම පාලකයන් මහජනතාව බවට පත් කරන ලෙසට සම්පූර්ණයෙන්ම වෙනස් වෙන්න ඕනැ.

ජනාධිපති කාර්යාලය
පුස්තකාලය

ජනාධිපති ශ්‍රීමත් රණසිංහ ප්‍රේමදාස මැතිතුමා අග්‍රාමාත්‍යවරයා වශයෙන් සිටිය දී, හිඟුරක්ගොඩ, පුලතිසිගම ග්‍රාමීය පාර්ලිමේන්තු සංකීර්ණයේ දී 1986.06.24 දින පැවති නගරාධිපතිවරුන්ගේ වාර්ෂික සම්මේලනය අමතා කළ කථාව

ශ්‍රී ලංකාවේ උප දිසාපති කොට්ඨාශ 240 ක් තියෙනවා. අපි දැනට සකස් කරගෙන යන නව නීති රීති අනුව, ඒ උප දිසාපති කොට්ඨාශ මට්ටමේ ග්‍රාම රාජ්‍ය පිහිටුවන්ටයි බලාපොරොත්තු වන්නේ. රජයේ බලතල සහ පළාත් පාලන බලතල ඡන්දයෙන් තෝරන ග්‍රාම රාජ්‍ය නොහොත් ප්‍රාදේශීය සභාවලට පවරනවා. ඒ බලතලම නගර සභාවලට හා මහ නගර සභාවලටත් පවරන්නට යනවා. එතකොට මහනගර සභා සහ නගර සභා, නගර රාජ්‍ය බවට පත්වෙයි.

වෙනම රාජ්‍යයක් ඉල්ලා උතුරේ සහ නැගෙනහිර සාමාන්‍ය ජනතාවගේ සිත් සතන් අවුල් කරල තිබෙන අවස්ථාවක, මේ වැඩ පිළිවෙළ ඔවුන්ට පෙන්වන්නට පුළුවන් වුණොත් මගේ හිතේ මෙහි තිබෙන ප්‍රායෝගිකතාවය ඔවුන්ටත් අවබෝධ වෙයි. ඇත්ත වශයෙන්ම කල්පනා කළොත් ඔය වෙනම රාජ්‍ය ක්‍රමය තුළ සාමාන්‍ය ජනතාව බලාපොරොත්තු වන පහසුව — සහනය සැළසෙන්නේ නැහැ. මන්ද ? ලංකාවේ වෙනම රාජ්‍ය ක්‍රමයක් ඇති කෙරුවොත් ඒවායේ තිබෙන සම්පත් මදි ඒ ප්‍රදේශවල සිටින ජනතාවගේ ඕනෑ එපාකම් ඉටු කරන්නට.

හතරැස් හැතැප්ම 25,000 ක් පමණ වන මේ මුළු රටේම සම්පත් සලකා බැලුවොත් රටවාසීන්ගේ ඕනෑ එපාකම් ඉටු කරන්නට අපට තවත් ඕනෑ කර තිබෙනවා බාහිර සම්පත්. එහෙව් කාලයක අපි හිතුවොත් උතුරුකරය ගැන. හතරැස් හැතැප්ම 250 ක් පමණ ප්‍රදේශයේ වෙනම රාජ්‍යයක් ඇති වෙලා. එහෙම නැත්නම් හතරැස් හැතැප්ම 500 ක් 600 ක් පමණ වන උතුරු නැගෙනහිර වෙනම රාජ්‍යයක් ඇති කරලා ඒ ප්‍රදේශවල ජීවත්වන ජනතාවට මොන විධියකින් ද ජීවත් වෙන්න පුළුවන් වෙන්නෙ. ඉතාමත්ම අසරණ අමාරු තත්ත්වයකට ඒ ජනතාව වැටෙනවාට කිසිම අඩමානයක් නැහැ.

නමුත් ඒකීය රාජ්‍යයක් තුළ උප දිසාපති කොට්ඨාශ මට්ටමට පාලන තන්ත්‍රය විමධ්‍යගත වුණොත්, ප්‍රයෝජන දෙකක් ම අත්පත් වෙනවා. එකක් තමන්ගේ පළාත්වල වැඩි දියුණුව තමන්ගේ සිතැඟි අනුව කරන්නට වෙනවා. රටේ සෙසු පළාත්වල සම්පත් වලිනුත් තමන්ට ප්‍රයෝජනයක් ලබන්නට පුළුවන් වෙනවා. නියම විමධ්‍යගත කළ පාලන තන්ත්‍රයකින් ලැබෙන ප්‍රයෝජනය ඒකයි. වෙනම රාජ්‍ය ක්‍රමයක් ඇති කර ගත්තොත් එතකොට ඒ වෙන් කෙරුණු කොටසේ සම්පත්වලට පමණක් සීමා වෙනවා. එතකොට තමන්ගේ බලාපොරොත්තු ඉටු කර ගන්නට අමාරු වෙනවා. මෙන්න මේක ඒ ප්‍රදේශවල සාමාන්‍ය ජනතාවට අවබෝධ වෙන්ට ඕනෑ.

අපේ යුතුකමව තිබෙන්නේ උතුරු නැගෙනහිර පමණක් නොවෙයි. මුළු රටේම හැම ප්‍රදේශයකම ජනතාවට තමන්ගේ ඕනෑ එපාකම්, තමන්ගේ ප්‍රදේශවල සම්පත් තුළින් ඉටු කරවා ගන්නට ඕනෑ කරන සංවිධාන ඇති කිරීමයි. ඒ සංවිධානය ඇති වෙන්නට ඕනෑ රජයේ බලතලත්, පළාත් පාලන බලතලත් විමධ්‍යගත කිරීමෙන්. ඒ විමධ්‍යගත කිරීම ග්‍රාම රාජ්‍ය ක්‍රමයක් තුළ ඇති කරන්නට පුළුවන්. ඒක ඇති කළ හැකි අන්දම හිඟුරක්ගොඩ අපි නිර්මාණය කර තිබෙන ' පුළතිසිගම ' මේ සංකීර්ණයේදී ලබන අවුරුද්ද ඇතුළත දී අපි පෙන්වන්න බලාපොරොත්තු වෙනවා. හිඟුරක්ගොඩ උප දිසාපති කොට්ඨාශ මට්ටමේ ඡන්ද විමසීමක් තියල නියෝජිතයන් තෝරලා මේ ග්‍රාම රාජ්‍ය පිහිටුවල, ආදර්ශ ග්‍රාම රාජ්‍යයක් හැටියට පෙන්වන්න බලාපොරොත්තු වෙනවා.

අපේ රටේ අද උදා වී තිබෙන තත්ත්වය ගැන කල්පනා කළාම, නමුත්නාත්සේලාට හැඟී යයි එය මේ රටට පමණක් සීමා වූ තත්ත්වයක්

නාවත බව. මුළු ලෝකයම අද එක්තරා විධියක අර්බුදයකට මුහුණ දීල තියෙනවා. විටින් විට ලෝකයේ අර්බුද ඇති වෙනව. ඒ අර්බුද තුළින් අලුත් යුග උදා වෙනවා. අර්බුද ඇතිවීම වළක්වන්නට කාටවත් බැහැ.

හැම අර්බුදයක් තුළින්ම බුද්ධිමත් අය ඒ අර්බුදවලට මුහුණපාන්නට සුදුසුවන වෙනස්කම් ඇති කර ගන්නවා. එහෙම කල්පනා කරන කොට අද ලංකාවේ අපිත් අර්බුදයකට අභියෝගයකට මුහුණ දීලා තියෙනවා. දැන් අපි කල්පනා කරන්නට ඕනෑ ඊට සුදුසු විධියට හැඩ ගැහෙන්නට. මෙතෙක් කල් ගෙනාපු ක්‍රම කියල ඒව හැමදාම ගෙනියන්න බැහැ. අර්බුදයකට ගැලපෙන විධියට අපි සකස් වෙන්නට ඕනෑ. විටින් විට එහෙම වෙලා තිබෙනවා.

එක යුගයක් තිබුණා අපි විදේශීය ආධිපත්‍යයට යටත් වුණාම ව්‍යවස්ථාදායක මන්ත්‍රණ සභා යුගය. ඊට පස්සෙ ආවා රාජ්‍ය මන්ත්‍රණ සභා යුගය. ඊට පස්සෙ ආව මේ පාර්ලිමේන්තු යුගය. ඒ ව්‍යවස්ථාදායක මන්ත්‍රණ සභා යුගයෙත්, රාජ්‍ය මන්ත්‍රණ සභා යුගයෙත්, පක්ෂ ක්‍රමයක් තිබුණේ නැහැ. පාර්ලිමේන්තු ආණ්ඩු ක්‍රමය ආවහම පක්ෂ ක්‍රමයක් අවශ්‍ය වුණා. කුමක් සඳහාද ? දේශපාලන ප්‍රතිපත්ති හම නියම කර ගැනීමට පක්ෂ ක්‍රමයක්. තනි තනිව අමාරු නිසා. දැන් ඒ ක්‍රමයත් අවුරුදු තිස් ගණනක් විතර ක්‍රියාත්මක වෙලා තියෙනවා. ඒ ක්‍රම ආරම්භ වූ වෙලාවේ තිබුණට වඩා වෙනස් අභියෝග දැන් ඇවිල්ල තියෙනවා. ඉතින් දැන් කල්පනා කරන්නට ඕනෑ මේ අභියෝගයට සුදුසු වන ක්‍රම සම්පාදනයට. අලුත් ක්‍රම ඇති කරන්නට. අපි 1977 න් පස්සෙ එක වෙනසක් ඇති කළා. පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රීවරුන් විසින් රාජ්‍ය නායකයා තෝරන ක්‍රමය වෙනස් කෙරුවා. මුළු රටේම ජනතාව විසින් රාජ්‍ය නායකයා තෝරනු ලබන ක්‍රමයක් ඇති කළා.

දැන් අපි කල්පනා කරන්න ඕන තවත් මොනවද තියෙන්නෙ වෙනස් කරන්න. ජනතාවගේ සර්වජන ඡන්ද බලය රකිමින්, ජන සම්මතවාදී අයිතිය රකිමින්, අද ලෝකයේත් මේ රටෙත් ඇති වී තිබෙන අලුත් අර්බුදවලට කොහොමද මුහුණ දෙන්නෙ ? අපි කල්පනා කරන්න ඕනෑ අලුත් ප්‍රශ්නවලට අලුත් විසඳුම් ඕනෑ. පළල් ප්‍රශ්නවලට පළල් විසඳුම ඕනෑ. පළල් ප්‍රශ්නයකට පටු විසඳුමක් දුන්නට ප්‍රශ්න විසඳෙන්නෙ නැහැ.

ලෙඩේට ගැලපෙන්න බෙහෙතක් දෙන්න ඔනෑ. ලෙඩේට ගැලපෙන්න බෙහෙතක් හොයන්නට ඔනෑ. සකස් කරන්නට ඔනෑ.

අපි එකක් තීන්දු කරන්නට ඔනෑ. මේ අද ඇතිවෙලා තියෙන අර්බුදය එක පක්ෂයකට, එක කණ්ඩායමකට, එක ජාතියකට පන්තියකට පුද්ගලයන් සමූහයකට ඇති වී තිබෙන අභියෝගයක් නොව, ජන සම්මතවාදී පාලන ක්‍රමය නැති කිරීමට ඇති කර තිබෙන වැඩ පිළිවෙලක්. එහෙනම් ජන සම්මත වාදය ආරක්ෂා කරගන්න මොන විධියේ පියවර අපි ගත යුතු ද ? ඒ විතරක් නෙමෙයි. අපි දන් අවුරුදු තිස් ගණනක් මුළුල්ලේ අත්හදා බලපු මේ ක්‍රමය තුළින් සමාජයේ පාරිශුද්ධ භාවයක් ඇති කරන්නට තියෙන අමාරුකම් මොනවාද ? අපි දන්නවා මොනවද අමාරුකම්. සමහර විට මෙ පක්ෂ ක්‍රමය, කණ්ඩායම් ක්‍රමය නිසා බොහෝ විට සිද්ධවෙලා තියෙනවා බොහෝ වැරදිවලදී ඇස් දෙක වහගෙන ඉන්න. කන් ඇහෙන්නෙ නැතුව ඉන්ට. ඇයි අපේ පක්ෂයේ මිනිහ නිසා. අපේ කණ්ඩායමේ එක්කෙනා නිසා. ඒ ක්‍රමය හරිද ? ඒ ක්‍රමයෙන් මේ සමාජයේ පාරිශුද්ධියක් ඇති කරන්නට පුළුවන්ද ? සමහරවිට කණ්ඩායමේ එක්කෙනෙක් නිසා නුසුදුස්සාට කැමැත්ත දෙන්න වෙනවා. රටේ පොදු දියුණුවට නුසුදුස්සෙක්. තමුන් පක්ෂයට කණ්ඩායමට සුදුස්සෙක්. ඒ නිසා පොදු දියුණුවට මොනව වුවත් කමක් නැහැ පක්ෂයට හිතවත් නිසා කණ්ඩායමෙ කෙනෙක් නිසා ඔහුට රැකුල් දිය යුතුයි. ඒක හරිද ? එහෙම නම් ඒ වෙනුවට මොන විධියේ ක්‍රමයක් අවශ්‍ය ද ? මෙ පක්ෂ ක්‍රමය දූත් යල් පැනල නේද. එහෙම නැත්තම් නොවේද ? අද තියෙන අභියෝගය මොනවද කියල විග්‍රහ කරල ඊට සුදුසු වන විධියට අපි ක්‍රම සම්පාදනයක් කරන්නට ඔනෑ.

මිනිසුන්ගේ දූනඋගත්කම සීමා වී තිබූ යුගයකට ඔරොත්තු දුන් ක්‍රම දූන උගත්කම් විසිරී පැතිරී තිබෙන යුගයකට සුදුසුද ? අද සියයට 96 ක් 97ක් දූන උගත්කම් ඇති ජනගහනයක් ජීවත්වන සමාජයක් මෙක. එක එක ප්‍රශ්න අනික් ප්‍රශ්නයට වඩා වෙනස්. එක එක ප්‍රශ්නය දෙස ඒ ඒ ප්‍රශ්නයේ ගුණාත්මක භාවය අනුව බලා තමන්ගේ ශක්තියක් තියෙන්නට ඔනෑ. ඒ ඉදිරිපත් වන කාරණය එක් එක්කෙනාගේ කල්පනාව අනුව බලලා තමන්ගේ හෘද සාක්ෂියට අනුව ක්‍රියා කරන්නට පුළුවන් ශක්තියක් තියෙන්නට ඔනෑ. මොන තරම් වැට පවුරු කඩුලු කොටුවීම් තිබුණත් ඒවා කඩා බිඳ දමා හරි දේ හරි හැටියට කරන්නට පුළුවන් විධියට හරි ක්‍රියා මාර්ගයක් ගන්න හැම කෙනකුටම නිදහස තියෙන්නට ඔනෑ.

කොයි දේ තුළිනුත් යහපතක් වෙන්ට ඉඩ තියෙනවා. දැන් උදාවෙමින එන තත්ත්වයට මුහුණ දෙන්න ලකුණු පහළ වෙලා තියෙනවා. දැන් වෙනසක් ඇති වෙන්නට ඕනෑය කියල. ඊට ගැලපෙන්න අපි සූදානම් වෙන්න ඕනෑ. සකස් වෙන්නට ඕනෑ. මේ පසුගිය අවුරුදු 30 - 35 තුළ ලබාපු අත්දැකීම් අනුව හොඳ පැත්තකුත් තියෙනවා. නරක පැත්තකුත් තියෙනවා. විශේෂයෙන්ම මේ ඡන්ද ක්‍රමයේ හොඳ කොටස් මොනවාද ? නරක කොටස් මොනවාද කියා තුලනාත්මකව කල්පනා කර බලා ඊට ගැලපෙන ක්‍රමයක් ගැන අපේ අවධානය යොමු කළ යුතුයි.

විශේෂයෙන් ම මුළු රටේම ජනතාවගේ සර්වජන ඡන්ද බලයෙන් විධායක ජනාධිපති කෙනෙක් පත්වන යුගයකට පටු වැඩ පිළිවෙළවල් ඔරොත්තු දෙයිද ? විශේෂයෙන්ම ජාතික මට්ටමේ ඇති වන අර්බුදවලට අභියෝගවලට මුළු ජාතියම සූදානම් විය යුතුව තිබෙනවා නේද ? ඒකට අත්වැල් බැඳගත යුතුව තිබෙනව නේද ? මේ ජාතික ආපදාවත් අර්බුද අද හෙට කෙළවරක් වන බවක් පෙනෙන්නට නැත්නම්, එක අර්බුදයක් විසඳුවත් එවැනි අර්බුදයක් ඇතිවන ලකුණු තියෙනවා නම්, අද කරන හිංසාවත් නිසා එකක් දුන්නට පස්සෙ තව පාරක් හිංසාවක් කළාම දෙකක් දෙන්නට වෙයි නම්, ඊළඟට කරන හිංසාවකින් තුනක් දෙන්නට වෙයි නම්, හිංසාවෙන් ලබා ගන්න අය එහෙනම් හැම දෙයක් ම හිංසාවෙන් ගන්නට පුළුවන් කියන ආකල්පයට පත් වුණොත් එහෙනම් මුහුණ දෙන්නෙ කොහොමද ?

ජනසම්මතවාදයට විරුද්ධ පිරිස ඒ විධියට සූදානම් වෙන කොට ජනසම්මතවාදයට පක්ෂ පිරිස එවැනි සූදානමකට ඉදිරිපත් නොවෙන්නේ ඔවුන් කොටුවෙලා ඉන්න නිසා, විවිධ කොටස්වලට වෙන්වෙලා ඉන්න නිසා, ගැතිවෙලා ඉන්න නිසා නම්, ඒ ක්‍රමය තුළින් ජන සම්මතවාදයට විරුද්ධ සතුරන්ගෙන් අපි ජීවත්වෙමින් වැනසෙනව ද ? එහෙම නැත්නම් අපි අලුත් එකතුවීමක් ඒ ඒ කාරණය පිළිබඳව හැම දෙනාගේ ම අදහස් උදහස් අනුව ක්‍රියාත්මක වන වැඩපිළිවෙළක් ඇති කිරීම නරකද ?

රාජ්‍ය මන්ත්‍රණ සභා යුගයේ තිබ්බව අඩුපාඩුකම් අතර විශේෂ ප්‍රබල ශක්තියක් අපි දැක්කා. රාජ්‍ය මන්ත්‍රණ සභා යුගය තුළ අති විශාල වැඩ කොටසක් කෙරුණ මේ රටේ. අපි වහල්ව හිටියත් අපේ නායකයන්

ඇමතිවරු වෙලා හිටියත් වහල් යුගයේ මුදල් මහ ලේකම් කම තිබුණේ විදේශිකයකුට. මුදල් ඇමැතිකම තිබුණේ විදේශිකයකුට. නීති ඇමතිකම තිබුණේ විදේශිකයකුට. එහෙම තියෙද්දීත් රාජ්‍ය මන්ත්‍රණ සභාවට විශාල වැඩ කොටසක් ලංකාව පුරා කරන්නට පුළුවන් වුණා. පක්ෂ ක්‍රමයක් තිබුණේ නැහැ. එක එක ප්‍රශ්න ගැන රාජ්‍ය මන්ත්‍රීවරුන් සාකච්ඡා කළා. තමන් අභිමත පරිදි ඒවා තීරණය කළා. විධායක කමිටු ක්‍රමයක් තිබුණා. ඒ විධායක කමිටු ක්‍රමය ක්‍රියාත්මක වුණේ පක්ෂ ක්‍රමය අනුව නොවෙයි. මහජනයා තෝරා පත් කරල එවපු මන්ත්‍රීවරු විධායක කමිටුවලට වෙන් වුනාම ඔවුන් එතන ඉන්න ඉතාම සුදුස්සා තේරුවා සභාපති හැටියට. එයා ඇමති වුණා. එක එක ප්‍රශ්නය ඒ ප්‍රශ්නය අනුවම සලකා තීරණය කළා. එක එක කොටස්වලට ගැති වුණේ නැහැ. වෙන් වුණේ නැහැ. කණ්ඩායම් රංචු හැටියට වැඩ කළේ නැහැ. හොඳයි කියල හිතන දේ පිළිගත්තා. නරකයි කියල හිතන දේ ප්‍රතික්ෂේප කළා. එක් එක්කෙනාගේ කල්පනාව අනුව.

ඇත්තවශයෙන් අද වුණත් මහජනයා, ආණ්ඩු තෝරන කොට, මන්ත්‍රීවරුන් තෝරන කොට හොඳට සමීක්ෂණය කරල බලන්ට පක්ෂ ක්‍රමය අනුව ඡන්දය දෙන ප්‍රමාණය සියයට කීයක් ද කියලා. පක්ෂයේ, පක්ෂයේ කියාගෙන ඡන්දය දෙන අය ඔක්කොම එකතු කරල බැලුවොත් මම හිතන්නේ නැහැ මුළු ඡන්දය දෙන ප්‍රමාණයෙන් සියයට 30ක් වත් කියල. අනික් සියයට 70වම ඒ ඒ අවස්ථාවට සුදුසුයි කියල හිතන අයටයි ඡන්දය දෙන්නේ. හැම පක්ෂයේම ඉන්නවා තදින්ම බැඳී සිටින ප්‍රමාණයක්. දැන් පක්ෂයකට දෙන ඡන්ද ප්‍රමාණය ගැන බැලුවහම, දැන් අපේ පක්ෂයට ලැබුණු සියයට 53ක්, නමුත් ඒ සියයට 53ම අපේ පාක්ෂිකයෝ නොවෙයි. ඒ සියයට 53 විවිධ අදහස් ඇතිව හිටපු අය. ඒ ඒ වාරවලදී තමන්ගේ අදහස් වෙනස් කර ගන්නා. බොහොම ස්වාධීනව ඡන්දය දෙන්නෙ වැඩි ජනතාව.

ඒ නිසා අපි විශේෂයෙන්ම මේ යුගයේ අවශ්‍යතාව ගැන කල්පනා කරල අපේ පොදු ජාතික අර්බුදවල දී අපට කොටු නොවී පොදු යහපත පිණිස කාටත් නිදහසේ ක්‍රියා කරන්නට පුළුවන් සමාජ සංවිධාන ඇති කරගන්නට අලුතෙන් කල්පනා කරන්නට ඕනෑ. අවුරුදු තිහක් තිස්පහක් අත්හද බැලූ ක්‍රමයක් වෙනස් කරන්න දැන් හොඳම කාලයයි. මනුෂ්‍යයෙකුගේ වුණත් මගේ හිතේ අවුරුදු 10න් 15න් වෙනස්කම් ඇති වෙනවා. ස්වාභාවික වයසෙනුත් මිනිසකුගේ වෙනස්කම් ඇතිවෙනවා. ඒ

නිසා අවුරුදු තිස් ගණන් ඇතුළත වෙනස් කම් ඇති වෙන්නට ඕනෑ සංවිධානවල.

අපට එක් වරම මේව ගැන තීරණයක් ඇති කර ගන්නට බැහැ. අපි කල්පනා කරන්නට ඕනෑ අද අපේ ජනසම්මතවාදී තන්ත්‍රය, ඊට විරුද්ධ විෂම බලවේගවලින් ආරක්ෂා කරගන්නට අපි සංවිධානය විය යුත්තේ කොයි ආකාරයට ද කියල. අපි හැඟීමක් ඇති කර ගන්න ඕනෑ. අදහස් උදහස් හුවමාරු කර ගන්නට ඕනෑ. ඊට දැන් කාලය පැමිණිලා තියෙනවා.

ජනාධිපති කාර්යාලය
පුස්තකාලය

சனசக்தி, மக்கள்மயப்படுத்துகை, கிராமோதயம், பிரதேசசபைகள் பற்றிய முன்னோடிக் கருத்துக்கள்

பதினெட்டு வருடங்களுக்கு முன்னர் வெளியிடப்பட்ட தற்போதைய அபிவிருத்தித் திட்டம்

அதிமேதகு ஜனாதிபதி ரணசிங்க பிரேமதாச அவர்கள் பாராளுமன்றத்தின் எதிர்க்கட்சி உறுப்பினராக விளங்கியபோது 1973.04.04 ஆந்திகதியன்று " ஹோட்டல் தப்பிரபேன் " விடுதியகத்தில் இடம்பெற்ற கொழும்பு மேற்கு றோட்டரி கிளப்பின் உறுப்பினர்களுக்காக ஆற்றிய உரை.

சர்வசன வாக்குரிமை பிரயோகிக்கப்படுவதன் மூலம் அரசியல் அதிகாரமானது பொது மக்களிடையில் பரவலாக்கப்பட்டுள்ளது. அதே முறையில் நாட்டின் பொருளாதாரச் செல்வமும் பொது மக்களிடையில் பரவலாக்கப்படுதல் வேண்டும்.

அரசாங்கத் துறையும், கூட்டுறவுத் துறையும், தனியார் துறையும் ஆகிய மூன்று துறைகளும் கூட்டாக ஒவ்வொன்றுடனும் போட்டியாக இயங்கக்கூடிய செயல்திட்டமொன்றை நாங்கள் உருவாக்குதல் வேண்டும். அத்தகைய போட்டி நிலவுவதாயின் பொது மக்கள் அரசாங்கத் துறையின் அல்லது தனியார் துறையின் ஏகபோகத்துக்கு அடிபணியாதவர்களாய் பூரண நன்மைகளைப் பெறக்கூடிய வாய்ப்பு ஏற்படும்.

அரசாங்கம் அல்லது தனியார் துறை சார்ந்த ஏகபோக உரிமைகளுக்கு இடம்கொடுக்காமல் பொது மக்கள் அபிவிருத்தி சார்ந்த எல்லா அமிசங்களிலும் பங்குபற்றக்கூடியவாறான சட்டவாக்கச் செயல்முறைகளையும் திட்டமிடற் செயல்முறைகளையும் ஏற்படுத்துவதற்கு அரசாங்கம் ஆவன செய்தல் வேண்டும்.

மையக்கட்டுப்பாட்டுடைய பொருளாதார அபிவிருத்தியில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்த சோசலிச நாடுகளும் இப்பொழுது சிறிதளவிலாவது இலாபமீட்டும் நோக்குடையதான போட்டிகர சோசலிச முறைமை யொன்றை நாடி வருகின்றன. சோசலிச நடவடிக்கைகள் எனக் கூறப்படுவனவற்றால் எமது நாட்டின் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கமுடியா தென்பது இப்பொழுது தெளிவாகி வருகின்றது. ஏராளமான சட்டங்களை இயற்றுவதன் மூலமும் மேலும் பல தொழில் முயற்சிகளை அரசுடைமை ஆக்குவதன் மூலமும் பொது மக்கள்தான் பெரிதும் இடர்படுவார்கள் என்பதை யாவரும் ஒப்புக்கொள்வார்கள். இந்த ரகத்தைச் சேர்ந்த சோச லிசமானது இங்ஙனம் மக்களை வாட்டிவதைக்கும் சமூகப் பீடையாக உருவெடுத்து உள்ளது. மக்களைத் தூண்டுதலின் மூலம் ஏற்படுத்தப்படும் புரட்சிகளாலும் இரத்தக் களரிகளாலும் தீர்வுகள் காணப்பட முடியா தென்பது இப்பொழுது நிருபணமாகியுள்ளது.

நிருவாகத்திலும் நாட்டு அபிவிருத்தியிலும் பங்குபற்றும் வசதி யின்மைதான் இளைஞர்கள் மத்தியிலும் மக்கள் மத்தியிலும் இப் பொழுது ஏற்பட்டுள்ள அமைதியின்மைக்கு ஏதுவான முக்கிய காரணி யாகும். இளைஞர்கள் இயலக்கூடிய சகல நிருவாக மட்டங்களிலும் பங்குபற்றுவதற்கு ஆவன செய்யாமல் இந்த அமைதியின்மையினை ஆயுதங்களைக் கொண்டு அல்லது வலோத்காரத்தைக்கொண்டு கட்டுப் படுத்த முடியாது. கொள்கைத் தீர்மானங்களோடும் அவற்றின் அமுலாக் கத்தோடும் தொடர்புகொண்ட எல்லா விடயங்களிலும் பொது மக்களது பங்குபற்றுதலை நாடுதல் வேண்டும். தீர்மானங்கள் கிராம மட்டத்தில் எடுக்கப்பட்டுப் படிப்படியாக உயர் மட்டங்களுக்குக் கொண்டுவரப்படுதல் வேண்டும். பதவி வகிப்பவர்கள் அனைவரும் பொது மக்களது சேவை யாளர்களாக நடந்துகொள்ளுதல் வேண்டும். பொது மக்கள்தான் எஜமானர்களாவர். அப்பொழுதுதான் நிருவாகப் பொறுப்பினை உண்மையான முறையில் பொது மக்கள் பகிர்ந்து கொள்வார்கள்.

தமது பிரச்சினைகளுக்குத் தாமே தீர்வுகளைக் காணும்பொறுப்பில் பொது மக்களுக்கும் ஓர் பங்கினை வழங்குதல் வேண்டும். அந்தப் பொறுப்பானது சிலருக்குரிய ஏகபோக உரிமையாக உள்ளதெனக் கருதுவதற்கு இடமளித்தல் ஆகாது. தீர்மானங்களை எடுக்கும் பொழுது தமது கருத்தினைத் தெரிவிப்பதற்கும் அத் தீர்மானங்களை அமுலாக் கும்பொழுது அதில் பங்குகொள்வதற்கும் பொது மக்களுக்கு உரிமை இருத்தல் வேண்டும்.

நாட்டை வளப்படுத்துவதற்கு கிராமங்களை வளப்படுத்துதல் அவசிய மாகும். கிராமங்களை வளப்படுத்துவதற்கு அவற்றுக்கு இன்றியமையாத நீர்ப்பாசனம், வீதிகள், நீர் வழங்கல், மின்சார வசதிகள் ஆகிய மூலவமைப்புகளை வழங்குதல் வேண்டும். இந்த அடிப்படையான தேவைகளைப் பொது மக்களுக்கு வழங்கினால், எப்பொழுதுமே கடின மாக உழைக்கத் தயாராய் இருக்கின்ற அவர்கள் தன்னிறைவினை நோக்கி வெகுசுலபமாக செல்வார்கள். அத் தன்நிறைவினைப் பெற்ற விடத்து உள்மறைவான உந்துதல்கள் இல்லாமலும் வெளிநாட்டுத் தலையீடுகள் இல்லாமலும் சோசலிசத்தை நோக்கி அவர்கள் முன்னேறு வார்கள்.

எமது கிராமங்கள், கிராமவாசிகளின் அபிலாசைகளுக்கும் வேணவாக் களுக்கும் ஏற்ப நிருவகிக்கப்படுதல் வேண்டும். அந்த நோக்கத்தினை அடையும்பொருட்டு ஒவ்வொரு கிராமமும் குடியரசொன்றாக மாற்றப் பட்டாலும் தவறேதும் இல்லை. அத்தகைய கிராமக் குடியரசுகளுக்கு தமது கருமங்களை நிருவகிப்பதற்கு இயன்ற தத்துவங்களும் வழங்கப் படுதல் வேண்டும். அதன்வண்ணம் முழுநாட்டினதும் நிருவாகத்துக்கு அத்தகைய கிராமக் குடியரசுகளால் அமைந்த பொதுநலவாயமொன்று தாபிக்கப்படலாம். பாதுகாப்பு, நிதி, பொது அபிவிருத்தி, தேசியக் கொள்கைகள், வெளிநாட்டு அலுவல்கள் ஆகியவற்றோடு தொடர்பு கொண்ட விடயங்கள் மத்திய அரசினால் கையாளப்படும் அதே நேரத்தில் உள்ளூர் அபிவிருத்தியானது கிராமக் குடியரசுகளால் நிருவகிக்கப்படும். இத்தகைய செயற்திட்டத்தின்மூலம் மட்டுமே நாட்டி லுள்ள அனைவரும் நாட்டு விவகாரங்களில் எங்களுக்கும் பங்களிப்பு உண்டு என்ற மனநிம்மதியைப் பெறுவர். தற்போது மக்களிடையில் நிலவுகின்ற அமைதியின்மைக்குத் தீர்வாக இது அமையும் எனத் தோன்றுகின்றது.

தமது அரசியல் நிறுவனங்களையும், பொருளாதார மரபுரிமை யினையும், தமது ஒழுக்க விழுமியங்களையும் பேணும் பணியினைப் பொது மக்களுக்கு ஒப்படைப்பதாயின் அம்மக்கள் உண்மையான சுதந்திரம் கொண்டவர்களாக மலர்ந்து பொறுப்புணர்ச்சியோடு செயல் புரிவார்களென்பதில் ஐயமில்லை. அங்ஙனம் செயல்புரியக்கூடிய உரிமை யுள்ள மக்கள் வாழுகின்ற சமுதாயத்தில்தான் சனநாயகம் நிலை கொண்டிருக்கும். அரசாங்கத்தில் மட்டுமே தங்கி வாழவேண்டிய நிலைக்கும், அரசாங்கத்துக்கு அடிமைப்பட்ட நிலைக்கும், தமது அன்றாட வேலைகளுக்காக அரசாங்கத்தின் துணையினை எதிர்பார்க்க

வேண்டிய நிலைக்கும் பொது மக்கள் தள்ளப்பட்டுள்ளபொழுது அடிமைச் சமுதாயமொன்று உருவாகின்றது. எமது நாட்டில் இப்பொழுது படிப்படியாக அத்தகைய நிலை உருவாகி வரவில்லையா ? அத்தகைய கொத்தடிமைக்குட்பட்ட சமுதாயமொன்றில் சனநாயகம் என்றுமே வேரூன்ற முடியாது.

தேசியமயமாக்கம் என்ற பெயரில் இப்பொழுது நிகழ்ந்து வருவது என்னவென்றால் சிலரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட தத்துவங்களும் சிறப்புரிமைகளும் அதிகாரத்தில் உள்ளவர்களது உற்றார் உறவினர்கள் கையில் வழங்குவதேயாகும். இதனை தேசியமயமாக்கம் எனக் கூறமுடியுமா ? எல்லாத் துறைகளிலும் பாரிய நட்டங்களைக் கண்டுவருகின்ற தேசியமயமாக்கப்பட்ட தொழில் முயற்சிகளின் பழுவினை ஏற்குமாறு இன்று பொது மக்கள் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டு வருகின்றனர். இந்த உண்மை இப்பொழுது அரசாங்கத்தினாலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

முகாமையிலும் இலாபங்களிலும் பங்காளிகளாக இருக்கக்கூடியவாறு எந்தவொரு தொழில் முயற்சியினதும் பங்குகளை அவற்றின் பணியாட்களும் பொது மக்களும் பெறக்கூடிய நிலையினை உருவாக்குதல் வேண்டும். தற்போதைய தேசியமயமாக்குதல் முறையிலிருந்து நாட்டின் பொருளாதாரத்தினை மீட்டெடுப்பது அவசியமாகும்.

வெளிநாட்டுச் செலாவணிப் பிரச்சினையும் அபிவிருத்திப் பிரச்சினையும் தொழிலில்லாத் திண்டாட்டமும் திருப்திகரமாகத் தீர்க்கப்பட வேண்டுமாயின் வீதிகள், மின்சாரம், நீர்ப்பாசனம், வீட்டு நீர் வழங்கல் முதலியவற்றை அளாவிய இன்றியமையாத மூலவமைப்புகளை வழங்குதற்கியன்ற மாபெரும் அபிவிருத்தித் திட்டமொன்று ஆரம்பிக்கப்படுதல் வேண்டும். அத்தகைய பாரிய திட்டமொன்று அங்குரார்ப்பணம் செய்யப்பட்டதையடுத்து ஏராளமான மக்கள் பயனுள்ள வகையில் உத்தியோகங்களைப் பெறக்கூடிய வசதி ஏற்படும்.

எமது மக்கள் மத்தியில் 30% ற்குக் குறைவானவர்கள்தான் சாதாரணமான வருமானத்தைப் பெற்று வருகின்றனர். அம் மக்களுள் 70% னர் எந்த விதமான வசதிகளையும் அற்றவர்களாய் வறுமையில் வாடிவருகின்றனர். ஆனால், மேற்குறிப்பிட்ட அபிவிருத்திக் கருத்திட்டங்களுக்காக எமது இளைஞர்களின் சக்தியினையும் ஆற்றலினையும் சேர்த்துக்கொள்ள முடியுமாயின் அவர்கள் மத்தியில் நிலவுகின்ற

பாதுகாப்பற்ற உணர்ச்சிகள் படிப்படியாக மறைந்து தமது தாய்நாட்டுக்குச்சேவை செய்கின்றோம் என்ற திருப்தி அவர்களுக்கு ஏற்படும். இந்த அபிவிருத்தியின் விளைவாக நமது நாட்டின் விவசாயக் கைத்தொழில் துறைகளோடு தொடர்புகொண்ட மூலவமைப்பு வசதிகளும் தானாகவே வளர்ச்சியுறும். அதன் விளைவாக வெளிநாட்டுச் செலாவணியும் சேமிக்கப்படலாம். தமது அன்றாட தேவைகளைக் பூர்த்திக் கொள்வதற்கு இயலும்வகையில் பொதுமக்கள் கையில் அதிகமான பணம் சேரும். அப்பொழுது உதவிப் பணம் வழங்கவேண்டிய தேவையும் இல்லாமல் போகும்.

எமது பிரச்சினைகளை நாங்களே தீர்த்துக் கொள்ளலாம். அந்நிய நாட்டுச் செலாவணிப் பற்றாக்குறை ஒரு பெரும் தடையல்ல. வழக்கொழிந்ததும் பழமைப்பட்டதுமான கருத்தியல் வாதங்களைக் கைவிட்டு பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காண்பதற்கு ஆக்கபூர்வமான நடவடிக்கைகளை எடுக்கமுடியுமாயின் எமது நாட்டுக்குத் தேவையான அளவுக்கு வெளிநாட்டுச் செலாவணியை நாங்கள் சம்பாதித்துக் கொள்ளலாம்.

வெளிநாட்டுச் செலாவணியைச் சம்பாதித்துக் கொள்ளவேண்டுமாயின் நாங்கள் உற்பத்தியினை அதிகரித்துக்கொள்ளல் வேண்டும்; உற்பத்தியினை அதிகரிக்க வேண்டுமாயின் நாங்கள் எமது தேசிய மூலவளங்களை விருத்தி செய்தல் வேண்டும் ; எமது தேசிய மூலவளங்களை விருத்திசெய்ய வேண்டுமாயின் எமது நாட்டில் மலிந்துள்ள மனிதவள வாய்ப்புகளை பயன்படுத்திக்கொள்ளல் வேண்டும். எம்மிடையிலுள்ள மிகப் பெரிய வளம் மனிதவளமே ஆகும். இப்பெருவளத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளாமல் உதவிகளை நாடி வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று மானமிழந்தவர்களாய் வாழ்வதில் எவ்வித பயனும் இல்லை.

எங்கள் மீது பெருநம்பிக்கை வைத்துள்ள பொது மக்கள் மீது நாங்களும் நம்பிக்கை வைத்தல் வேண்டும் ; வாக்குகளைப் பெறுவதற்கு மாத்திரம் அவர்களிடம் செல்வது போதாது. கிராம மட்டத்திலிருந்து தேசிய மட்டம்வரை கொள்கைகளை வகுத்து அவற்றை நடைமுறைப் படுத்துவதற்கு இளந் தலைமுறையினர் உள்ளிட்ட எமது மக்கள் அனைவரினதும் தீவிர ஈடுபாட்டினை நாங்கள் பெற்றுக்கொள்ளுதல் வேண்டும். ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை இயங்கும் வெறும் வாக்களிப்பு இயந்திரங்களாகப் பொது மக்களை நாங்கள் பயன்படுத்தி

வருகின்றமைதான் எமது மக்கள் மத்தியில் ஏற்பட்டுள்ள அமைதியின்மைக்குப் பிரதான காரணம்.

இற்றைக்கு முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் "காலனித்துவ வாதம்", "புதிய காலனித்துவ வாதம்", "ஏகாதிபத்திய வாதம்" இன்னோரன்ன சுலோகங்களைக் கோசித்து மக்களைத் தவறான வழியில் இட்டுச் செல்வதற்குச் சாத்தியம் இருந்தது. ஆனால், கடந்த 25 ஆண்டுகளுக்குள் பிறந்த தலைமுறையினர் சுலோகங்களை எழுப்பி வஞ்சிக்கவோ தவறான வழியில் இட்டுச் செல்லவோ இயலாதவர்களாவர். காரணம், அவர்கள் எமது நாடு சுதந்திரம் அடைவதற்கு சற்று முந்தியோ சற்றுப்பிந்தியோ பிறந்தவர்கள் என்பதே. இந்தச் சந்ததியினருக்கு தெரிந்த "காலனித்துவ வாதமும்", "ஏகாதிபத்திய வாதமும்" எமது தலைவர்கள் சிலரால் இந்த நாட்டிலும் தத்தமது அரசியல் கட்சிகளுக்குள்ளேயும் பிரயோகிக்கப்பட்ட காலனித்துவ வாதமாகவும் ஏகாதிபத்திய வாதமாகவும் அமைகின்றன. இன்று இளைஞர்களும் பொது மக்களும் இந்தரகத்தைச் சேர்ந்த "சுதேச காலனித்துவ வாதத்துக்கும் ஏகாதிபத்திய வாதத்துக்கும்" எதிராக அணிதிரண்டுள்ளனர். ஏலவே நிறுவப்பட்டுள்ள தாபன அமைப்புக்கு எதிராக இக் கிளர்ச்சியானது பொதுவாக நாடெங்கிலும் சிறப்பாக சகல அரசியல் கட்சிகளிலும் அனுபவ வாயிலாகக் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

நிருவாகச் செயல்முறையில் மக்களின் ஈடுபாட்டினை அதிகரிக்கும் முக்கிய நோக்கத்துடன் புதிய அரசியல் யாப்பொன்றை இயற்றுவது தவிர்க்க முடியாத தேவையாக இருந்தது. இந்த நோக்கத்தினை எய்தும் பொருட்டு நிருவாக அமைப்புச் சார்ந்த பூரண மாற்றமொன்றை ஏற்படுத்தி இருத்தல் வேண்டும். ஆனால், இப்பொழுது என்ன நடந்துள்ளது? பாராளுமன்றத்தின் ஐந்தாண்டு காலத்தவணை, ஏழு ஆண்டு காலத்தவணையாக நீடிக்கப்பட்டுள்ளது. பொது மக்கள் கொத்தடிமையான நிலைமைக்கு தள்ளப்பட்டுள்ளனர். இந்த முறைமை மாற்றப்படல் வேண்டும். பொது மக்கள் உண்மையான எஜமானர்களாகத் திகழக்கூடியவாறு இந்த முறைமை முற்றாகவே மாற்றப்படுதல் வேண்டும்.

ජනාධිපති කාර්යාලය
පුස්තකාලය

அதிமேதகு ஜனாதிபதி ரணசிங்க பிரேமதாச அவர்கள் பிரதம அமைச்சராக விளங்கிய காலத்தில் ஹிங்குராங்கொடை புலதிஸிகம கிராமிய பாராளுமன்றக் கட்டிடத்தில் 1986 யூன் மாதம் 24 ஆந் திகதி இடம்பெற்ற நகர முதல்வர்களது வருடாந்த மாநாட்டின்போது ஆற்றிய உரை.

இலங்கையில் உதவி அரசாங்க அதிபர் பிரிவுகள் 240 உள்ளன. இப்பொழுது நாங்கள் தயாரித்துக் கொண்டு வருகின்ற புதிய சட்டங்களின்படி அந்த உதவி அரசாங்க அதிபர்கள் பிரிவுகள் மட்டத்தில் கிராமிய அரசுகளைத் தாபிப்பதற்கு உத்தேசித்துள்ளோம். அரசாங்கத்துக்குள்ள தத்துவங்களும் உள்ளூராட்சி நிருவாகத் தத்துவங் களும் தேர்தல் ஒன்றின்மூலம் தெரிவு செய்யப்படும் கிராம அரசுகளுக்கு அல்லது பிரதேச சபைகளுக்கு பரவலாக்கப்பட உள்ளன. அதே தத்துவங்களை மாநகர சபைகளுக்கும் நகர சபைகளுக்கும் பரவலாக்கக் கருதியுள்ளோம். அப்பொழுது மாநகர சபைகளும் நகர சபைகளும் நகர அரசுகளாக உருவெடுக்கும்.

தனியரசு ஒன்றைக்கோரி வடக்கிலும் கிழக்கிலும் சாதாரண மக்களுடைய உள்ளங்களைக் குழப்பியிருக்கும் இந்த நேரத்தில் இத் திட்டத்தினை அவர்களுக்கு எடுத்துக்காட்ட முடியுமாயின் இதன் நடைமுறைச் சாத்தியத்தை அவர்கள் உணர்ந்துகொள்வார்கள் என்று நான் எண்ணுகின்றேன். உத்தேச தனியரசு முறைமையின் கீழ் சாதாரண மக்கள் எதிர்பார்க்கின்ற வசதிகளும் நன்மைகளும் ஏற்படுவதில்லையென்பது உண்மையாகும். அதற்குக் காரணம் இலங்கையில் தனியரசு முறைமை நடைமுறைக்கு வருமாயின் அப்பகுதிகளில் வாழுகின்ற மக்களது தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு

அத் தனியரசுகளின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் உள்ள வளங்கள் போதாதமையாகும். சுமார் 25,000 சதுர மைல்களைக் கொண்ட இந்நாட்டின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் பெறக்கூடிய வளங்களை ஆராயுமிடத்து, நாட்டு மக்களது தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு வெளிநாடுகளிலிருந்து மேலும் பண்டங்களை வருவிக்க வேண்டிய நிலையில் நாங்கள் இருக்கின்றோம். அத்தகைய சூழலில் சுமார் 250 சதுர மைல் நிலப்பரப்பினைக் கொண்ட வட மாகாணத்தில் அல்லது சுமார் 500 அல்லது 600 சதுர மைல்கள் நிலப்பரப்பினைக் கொண்ட வட மாகாணத்தையும் கீழ் மாகாணத்தையும் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டவொரு நிலப்பரப்பில் தனியரசுகளை நிறுவினால் அப்பகுதிகளில் வாழுகின்ற மக்கள் பெரும் கஷ்டத்தில் உயிர்வாழ வேண்டிய நிலை ஏற்படுவது திண்ணம்.

ஆனால், ஒற்றையாட்சியின் கீழ் உதவி அரசாங்க அதிபர் பிரிவுகள் அடிப்படையில் நிருவாக இயந்திரம் பன்முகப்படுத்தப்படும்பொழுது இரண்டு நன்மைகளைப் பெறமுடியும். ஒன்று, தமது பிரதேசங்களின் வளர்ச்சிக்காக தாம் விரும்பியவாறே செயற்பட முடியும். மற்றையது, நாட்டின் ஏனைய பகுதிகளில் உள்ள வளங்களையும் தமது பயன்பாட்டுக்காக வருவித்துக்கொள்ள முடியும். உண்மையாக, பன்முகப் படுத்தப்பட்ட நிருவாக இயந்திரத்தின் மூலம் அடையக்கூடிய பயன் அதுவேயாகும். தனியரசொன்றைத் தாபித்துக்கொண்டால் அங்ஙனம் பிரிந்துபோன நிலப் பகுதியில் உள்ள மூலவளங்களை மட்டுமே பயன்படுத்திக்கொள்ள முடியும். அப்பொழுது தமது எதிர்பார்ப்புகளை நிறைவேற்றிக்கொள்வது கடினமாகும். இந்த உண்மையினை அப் பகுதியில் வாழுகின்ற மக்கள் புரிந்துக்கொள்ளுதல் வேண்டும்.

நாங்கள் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களில் வாழுகின்ற மக்களது தேவைகளை மட்டுமே பூர்த்திசெய்ய வேண்டும் என்ற கடப்பாட்டில் இல்லை. நாட்டின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் வாழுகின்ற மக்களது தேவைகளை அந்தந்தப் பகுதிகளில் கிடைக்கின்ற வளங்களைப் பயன்படுத்தி பூர்த்தி செய்வதற்கு அவசியமான அமைப்புகளை உருவாக்கவும் நாங்கள் கடமைப்பட்டுள்ளோம். அரசாங்கத்தின் தத்துவங்களையும் உள்ளூராட்சி நிருவாகத் தத்துவங்களையும் பன்முகப்படுத்துவதன்மூலம் அந்த அமைப்புகளை உருவாக்குதல் வேண்டும். அத்தகைய பன்முகப் படுத்தலானது கிராம அரசு முறையொன்றின்கீழ் செய்யப்படலாம். அதனை எவ்வாறு செய்யவேண்டுமென்பதை, ஹிங்குராக்கொடையில் எம்மால் கட்டியெழுப்பப்பட்டுள்ள புலதிஸிகம பாராளுமன்றக்

கட்டிடத்தில் எதிர்வரும் ஆண்டுக்குள் செய்துகாட்டுவதற்கு நாங்கள் உத்தேசித்துள்ளோம். ஹிங்குராக்கொடையின் உதவி அரசாங்க அதிபர் பிரிவு மட்டத்தில் தேர்தல் ஒன்றை நடாத்தி பிரதிநிதிகளைத் தெரிவுசெய்து இந்தக் கிராமிய அரசினை நிறுவி அதனை நாட்டிலுள்ள ஏனைய பகுதிகளுக்கு மாதிரிக் கிராம அரசொன்றாகக் காட்டுவதற்கு எதிர்பார்க்கின்றோம்.

எமது நாட்டில் இன்று தோன்றியுள்ள நெருக்கடி நிலை எமது நாட்டில்மட்டுமின்றி உலக முழுவதிலும் தோன்றியுள்ள நெருக்கடி நிலையென்பதை நீங்கள் காண்கிறீர்கள். இன்று, உலகம் முழுவதிலும் ஏதாவதொரு நெருக்கடி இருக்கத்தான் செய்கின்றது. உலகில் காலத் துக்குக் காலம் நெருக்கடிகள் தோன்றுகின்றன. அந்த நெருக்கடிகளின் ஊடாக புதிய யுகங்கள் உதயமாகின்றன. அத்தகைய நெருக்கடிகள் தோன்றுவதை எவராலும் தடுக்கமுடியாது.

நெருக்கடிகள் ஏற்படுமிடத்து அறிவுள்ளவர்கள் அந்த நெருக்கடி களைச் சமாளித்துக்கொள்ளக் கூடியவாறு தேவையான மாற்றங்களைச் செய்து கொள்வார்கள். இலங்கையிலும் நாங்கள் நெருக்கடியொன்றை எதிர்நோக்கி இருக்கின்றோம். அந்த நெருக்கடியினைச் சமாளித்துக் கொள்ளக்கூடிய வகையில் நாங்கள் எங்களை மாற்றிக் கொள்ளுதல் வேண்டும். இதுகாறும் நாங்கள் பின்பற்றி வந்த செயல்முறைகளை சதாகாலமும் தொடரமுடியாது. நெருக்கடிக்கு ஏற்றவாறு நாங்கள் எங்களைத் தயாரித்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும். அத்தகைய மாற்றங்கள் பல முன்னரும் இடம்பெற்று உள்ளன.

ஒரு காலத்தில் நாங்கள் அந்நியநாட்டு ஆதிக்கத்தின் கீழ் இருந்த பொழுது சட்டநிரூபண முறையொன்று நிலவிய காலம் இருந்தது. அதன் பின்னர் அரசவை மன்ற காலம் உதித்தது. அதனையடுத்து பாராளுமன்ற யுகம் தோன்றியது. சட்ட நிரூபண சபை அமுலில் இருந்த போதும் அரசவை மன்ற யுகம் அமுலில் இருந்தபொழுதும் கட்சிமுறை வழக்கத்தில் இருக்கவில்லை. பாராளுமன்ற நிருவாகமுறை புகுத்தப் பட்டபொழுது கட்சிமுறை தேவைப்பட்டது. அரசியல் கொள்கைகளைத் தனித்தனியாக தயாரித்துக் கொள்வதற்கு முடியாதபடியால் கட்சி முறையொன்று தேவைப்பட்டது. இப்பொழுது அந்த முறை நடைமுறைக்கு வந்து சுமார் 30 வருடங்கள் கழிந்துள்ளன. பாராளுமன்றமுறை புகுத்தப்பட்ட பொழுது நிலவியவற்றைவிட தற்போதைய சவால்கள் வேறுபட்டுள்ளன. எனவே, இப் புதிய

சவால்களைச் சமாளிக்கத்தக்க முறையில் புதிய திட்டங்களை வகுத்துக் கொள்வதற்கு நாங்கள் எண்ணவேண்டும். 1977 ஆம் ஆண்டின் பின்னர் நாங்கள் ஒருமாற்றத்தை அறிமுகப்படுத்தினோம். அதாவது பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களால் அரசமுதல்வரைத் தெரிவுசெய்யும் முறைக்கு ஒரு மாற்றம் கொண்டுவரப்பட்டது. நாட்டிலுள்ள மக்கள் அனைவராலும் அரசாங்கத்தின் தலைவர் தெரிவு செய்யப்படும் முறையொன்று புகுத்தப்பட்டது.

மேலும் மாற்றவேண்டியவற்றைப்பற்றி நாங்கள் இப்பொழுது ஆலோசிக்க வேண்டும். பொதுமக்களது சர்வசன வாக்குரிமைக்கும் சனநாயக உரிமைகளுக்கும் தீங்கு ஏற்படாதவாறு இன்று உலகிலும் எமது நாட்டிலும் ஏற்பட்டுள்ள நெருக்கடிகளைச் சமாளித்துக்கொள்ளும் முறை யாது என்பதை நாங்கள் ஆலோசித்தல் வேண்டும். புதிய பிரச்சினைகளுக்குப் புதிய தீர்வுகள் தேவைப்படுகின்றன. அகல்விரிவான பிரச்சினைகளுக்கு அகல்விரிவான தீர்வுகள் தேவைப் படுகின்றன. அகல்விரிவான பிரச்சினைகளை குறுகிய தீர்வொன்றின் மூலம் சமாளிக்க முடியாது. நோய்க்கு ஏற்றவாறே மருந்துகொடுத்தல் வேண்டும். நோய்க்கு ஏற்றவாறான மருந்தினை தேடிப்பிடித்து ஆக்கிக்கொள்ளுதல் வேண்டும்.

நாங்கள் ஒரு தெளிவான முடிவுக்கு வருதல் வேண்டும். இன்று தோன்றியுள்ள நெருக்கடியானது ஒரு கட்சிக்கு அல்லது ஒரு குழுவுக்கு அல்லது ஓர் இனத்துக்கு அல்லது ஒரு வகுப்புக்கு எதிராக ஏற்பட்டுள்ள சவால் ஒன்றல்ல. அது, சனநாயகமுறையின் பாற்பட்ட நிருவாக முறையினை அழித்துக் கட்டுவதற்கு அறிமுகப்படுத்தியுள்ள ஒரு சதித் திட்டமாகும். அங்ஙனமாயின், சனநாயகத்தைப் பாதுகாப்பதற்கு நாங்கள் எடுக்க வேண்டிய நடவடிக்கை யாது ? அதுமட்டுமின்றி 30 ஆண்டுக் காலமாக நாங்கள் பரீட்சித்துப் பார்த்த இம்முறையின் கீழ் சமுதாயத்தில் தூய்மையினை ஏற்படுத்துவதற்கு உள்ள இடர்கள் யாவை ? இவற்றை நாங்கள் அலசி ஆராய்தல் வேண்டும். எங்களுக்குள்ள பிரச்சினைகள் யாவை என்பது எமக்குத் தெரியும். சிலபோது இக் கட்சிமுறை காரணமாக அல்லது இக் குழுமமுறை காரணமாக பல தவறுகள் நடந்துள்ளன. அத்தகைய தவறுகள் நடக்கும்பொழுது நாங்கள் அவற்றைக் காணாதவர் களாயும் அவற்றைக் கேளாதவர்களாயும் இருக்கவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. காரணம் சம்பந்தப்பட்டவர் எமது கட்சியைச் சேர்ந்தவர் அல்லது எமது குழுமத்தைச் சேர்ந்தவர் என்பதேயாகும். அத்தகைய

ජනාධිපති කාර්යාලය
පුස්තකාලය

முறை சரியானதா ? அந்த முறையினைக்கொண்டு இந்தச் சமுதாயத்தில் தூய்மையினை ஏற்படுத்த முடியுமா ? சில சமயங்களில் நமது குழுவைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆதலால் தகுதியற்றவருக்கு விருப்பத்தைத் தெரிவிக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படலாம். ஆனால் அவர் நாட்டின் மேம்பாட்டுக்கு அருகதையற்றவராவர். என்றாலும், கட்சியால் அல்லது குழுவினால் அங்கீகரிக்கப்பட்டவர் ஆவர். இதன் வண்ணம், பொதுவான நன்மைக்கு என்ன நேர்ந்தாலும்சரி கட்சிக்கு ஆதரவாக அல்லது குழுவுடன் சேர்ந்தவராக இருப்பதனால் அவரை ஆதரிக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படும். அங்ஙனம் செய்வது சரியா ? அது சரியில்லையாயின் அதற்குப் பதிலாக கடைப்பிடிக்கவேண்டிய மாற்றுமுறை யாது ? இந்த அரசியல் கட்சிமுறை இப்பொழுது காலாவதியான முறை இல்லையா ? அப்படியில்லையாயின் இன்று எமக்கெதிரேயுள்ள சவால்கள் யாவை என ஆராய்ந்து அவற்றைச் சமாளிப்பதற்கு நாங்கள் திட்டங்களை வகுத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

மனிதர்களது படிப்பறிவு குறைந்திருந்த யுகத்துக்கு ஏற்றதாயிருந்த முறைகள் படிப்பறிவு அதிகரித்துள்ள ஒரு யுகத்துக்குப் பொருந்துமா ? நூற்றுக்கு 96 அல்லது 97 வரையான வீதத்தினர் படிப்பறிவு உள்ளவர்களாக வாழுகின்ற சமுதாயமே இன்று எமது நாட்டில் உள்ளது. ஒரு பிரச்சினை மற்றொரு பிரச்சினையைக் காட்டிலும் வித்தியாச மானதே. பிரச்சினைகளின் இயல்புக்கேற்ப தாமே ஆராய்ந்து பார்க்கக் கூடிய வல்லமை ஒருவருக்கு இருத்தல் வேண்டும். ஒவ்வொரு பிரச்சினை பற்றியும் தத்தமது புத்தியின் வண்ணம் ஆராய்ந்து தமது மனச்சாட்சிக்கு ஏற்ப நடவடிக்கை எடுக்கக்கூடிய ஆற்றல் இருத்தல் வேண்டும். எத்துணை தடைகள் இருப்பதாயினும் அத்தடைகளை உடைத்தெறிந்து சரியானவற்றை சரியான முறையில் செய்யக்கூடிய சரியான வழியொன்றைப் பின்பற்றும் சுதந்திரம் அனைவருக்கும் இருத்தல் வேண்டும்.

எந்தச் சூழலிலும் நன்மைகள் தோன்றக்கூடிய இடமுண்டு. இப்பொழுது வளர்ந்து வருகின்ற நெருக்கடியினை எதிர்கொள்வதற்கு நாங்கள் தயாராக இருக்கவேண்டுமென்று பலரும் நினைக்கத் தொடங்கியுள்ளனர். இப்பொழுது மாற்றத்தைப் புகுத்தல் வேண்டும். அதற்கேற்றவாறு நாங்கள் எங்களைத் தயாரித்துக்கொள்ளல் வேண்டும். ஆயத்தமாக இருக்கவேண்டுமென்று பலர் கருதி வருகின்றார்கள். கடந்த 30 அல்லது 35 வருட காலத்துக்குள் நாங்கள் பெற்ற அனுபவங்களை உற்றுநோக்கும்போது கட்சிமுறையில் நன்மைகளும் உள்ளன, தீமை

களும் உள்ளன. விசேடமாக இக்கட்சி முறையின் நன்மைகள் யாவை எனவும் தீமைகள் யாவை எனவும் ஒப்பீட்டு முறையில் ஆராய்ந்து அதற்கேற்ப புதிய முறையொன்றை ஏற்படுத்திக் கொள்வதற்கு நாங்கள் கவனம் செலுத்துதல் வேண்டும்.

நாட்டு மக்கள் அனைவரினதும் சர்வசன வாக்குரிமையின் மூலம் நிறைவேற்று அதிகாரங்களைக் கொண்ட ஜனாதிபதி ஒருவர் தெரிவு செய்யப்படும் ஒரு யுகத்துக்கு குறுகிய செயற்றிட்டங்கள் பொருந்துமா ? விசேடமாக தேசிய மட்டத்தில் தோன்றுகின்ற நெருக்கடிகளையும் சவால்களையும் சமாளிப்பதற்கு நாட்டு மக்கள் அனைவரும் ஆயத்தமாக இருத்தல் வேண்டுமல்லவா ? ஒவ்வொருவரும் கைகோர்த்து ஒன்றுபட வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டுள்ளதல்லவா ? இத் தேசிய இடர்கள் அல்லது நெருக்கடிகள் நாளைய தினத்தில் முடிவுறுமெனத் தோன்றுவதில்லை யாயின், ஒரு நெருக்கடியினை சமாளித்ததையடுத்து அத்தகைய இன்னொரு நெருக்கடி ஏற்படும் அறிகுறிகள் இருப்பதாயின், இன்று இழைக்கப்படும் வன்முறைகளைத் தணிப்பதற்கு ஒரு சலுகையினை வழங்கிய பின்னர் அதனையடுத்த வன்செயல்களின் பின்னர் இரண்டு சலுகைகளை வழங்கவேண்டிய நிலை ஏற்படுமாயின், அதற்கும் பிற்பட்ட வன்செயலின் காரணமாக மூன்று சலுகைகளை வழங்க வேண்டிய நிலை ஏற்படுமாயின் அங்ஙனம் ஏற்பட்ட வன்செயல்களின் மூலமே எல்லாவற்றையும் வென்றெடுக்க முடியுமென்ற நிலை ஏற்படு மாயின் அதனை நாங்கள் சமாளிப்பது எங்ஙனம் ?

சனநாயகததை எதாககனறவாகள அஙஙனம தமமைத தயாாததுக கொள்ளும்பொழுது சனநாயகத்தை ஆதரிக்கின்றவர்கள் அதனை எதிர்ப்பதற்கு முன்வாராமைக்குக் காரணம் அவர்கள் பிளவுபட்டு இருப்பதேயாகும். இங்ஙனம் பிளவுபட்டும் அடிமைப்பட்டும் வாழுகின்ற நாங்கள் சனநாயகத்துக்கு எதிரானவர்களிடமிருந்து எம்மைப் பாது காப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுக்காது அழிவினை நோக்கிச் செல்வோமா ? அல்லது அனைவரினதும் அபிப்பிராயங்களின் வண்ணம் நடைமுறைப் படுத்தப்படக்கூடிய புதிய செயற்றிட்டத்தின்கீழ் ஒன்றுபடுவோமா ?

அரசவை மன்ற யுகத்தில் பல குறைபாடுகள் இருந்தபோதிலும் அந்த நிருவாகத்தின்கீழ் காணப்பட்ட தனிச்சிறப்பொன்றையும் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகின்றேன். அரசவை மன்றக் காலத்தின்போது இந்த

நாட்டில் பல பணிகள் நிறைவேற்றப்பட்டன. எமது தேசியத் தலைவர்களுக்கு அமைச்சர் பதவிகள் வழங்கப்பட்டிருந்ததெனினும் அந்நியர் ஆதிக்கத்தின்கீழ் எமது நாட்டு பிரதான நிதிச் செயலாளராக ஆங்கிலேயர் ஒருவரே பணிபுரிந்தார். அதாவது, நிதி அமைச்சராக ஆங்கிலேயர் ஒருவரே கடமை புரிந்தார். நீதி அமைச்சராகவும் வெளிநாட்டவர் ஒருவரே கடமை புரிந்தார். அந்தச் சூழ்நிலை நிலவியபோதிலும் அரசவை மன்றம் இலங்கையின் பல பகுதிகளில் பல பணிகளை நிறைவேற்றியது. அக்காலத்தில் அரசியல் கட்சிமுறை அமுலில் இருக்கவில்லை. எல்லாப் பிரச்சினைகளைப் பற்றியும் அரசவைமன்ற உறுப்பினர்கள் கலந்து ஆலோசித்து தமது விருப்பத் தின்படி முடிவுகளை எடுத்தார்கள். அக்காலத்தில் நிறைவேற்றுக் குழு அமைப்பொன்று இருந்தது. அந்த நிறைவேற்றுக் குழு அமைப்பு முறை கட்சி அடிப்படையில் இயங்கவில்லை. பொது மக்கள் தமது உறுப் பினர்களைத் தேர்தலின் மூலம் தெரிவுசெய்து நிறைவேற்றுக் குழுக் களுக்கு அனுப்பினார்கள். அவர்களால் தெரிவுசெய்யப்பட்ட உறுப்பினர் கள் மத்தியிலிருந்து அதியுயர் தகுதிகளைக்கொண்ட ஒருவரை தலைவ ராகத் தெரிவு செய்தனர். நிறைவேற்றுக் குழுவின் தலைவரான உறுப் பினருக்கே அமைச்சர் பதவி வழங்கப்பட்டது. அந்தந்த விடயங்களை அவற்றின் தன்மைக்கேற்றவாறு ஆராய்ந்து முடிவு எடுத்தார்கள். கட்சி சார்பற்ற முறையில் பணிபுரிந்தார்கள். அவர்கள் பிரிந்து செயற்பட வில்லை. குழுக்களாகவோ கும்பல்களாகவோ பிரிந்து செல்லவில்லை. நல்லவையெனத் தோன்றியவற்றை ஏற்றுக் கொண்டார்கள். தீயன வெனத் தோன்றியவற்றை நிராகரித்தார்கள்.

இன்று பொதுமக்கள் அரசாங்கமொன்றைத் தெரிவுசெய்யும்போது அதாவது, பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களைத் தெரிவுசெய்யும் பொழுது அரசியல் கட்சிகள் அடிப்படையில் வாக்களிப்பவர்களது நூற்றுவீதம் எவ்வளவுவென்பதை நன்றாக ஆராய்ந்து பாருங்கள். கட்சி உறுப்பினர்கள் எனக் கூறிக்கொண்டு வாக்களிப்பவர்கள் அனைவரையும் கூட்டிப் பார்த்தாலும் அத்தகையோர்களது எண்ணிக்கை நூற்றுக்கு 30 வீதத் தினைத் தாண்டியுள்ளதென்று நான் கருதமாட்டேன். எஞ்சிய 70 சதவீதத்தினர் அந்தந்த தருணத்திற்கேற்பத் தாம் விரும்பும் வேட்பாளர் களுக்கு வாக்களிப்பவர்களாவர். எல்லாக் கட்சிகளிலும் அக் கட்சியோடு மிகுந்த பற்றினைக் கொண்டவர்கள் சிலபேர் இருக்கின்றார்கள். கடந்த தேர்தலின்போது எமது கட்சிக்கு நூற்றுக்கு 53 வீத வாக்குகள் கிடைத்தன. ஆனால், அந்நூற்றுக்கு 53 வீத வாக்குகளும் எமது கட்சியாளர்களது வாக்குகள் அல்ல. அந்த 53 வீதத்தினர் பல

அபிப்பிராயங்களைக் கொண்டவர்களாவர். அந்தத் தேர்தல்களின் தமது அபிப்பிராயங்களை அவர்கள் மாற்றிக் கொள்வா பெரும்பான்மையான மக்கள் மிகச் சுதந்திரமாகவே தமது வாக் பிரயோகித்து வருகிறார்கள்.

எனவே, நாங்கள் விசேடமாக இந்த யுகத்தின் தேவையினை நோக்கி எமக்குப் பொதுவான தேசிய நெருக்கடிகளின்போது கு மனப்பான்மைகளைக் கைவிட்டுப் பொது நன்மைக்காக யா சுதந்திரமாகப் பணிபுரியக்கூடிய சமுதாய அமைப்புகளை உருவா கொள்வதற்கு புதிதாகச் சிந்தித்தல் வேண்டும். 30 அல்லது ஆண்டுகள்வரை பரீட்சித்துப் பார்த்த முறையொன்றை மாற்றுவ ஏற்றதோர் காலம் இதுவாகும். மனிதனொருவனுடைய வாழ்க்கைய எடுத்துக் கொண்டாலும் 10 அல்லது 15 ஆண்டுகள் கழிந்த பின்ன மாற்றங்கள் ஏற்படுவது இயல்பு. எனவே, 30 ஆண்டுகளைக் கெ நீண்டகாலப் பகுதியொன்றில் அமைப்புகளிலும் மாற்றங்கள் ஏற்படத் வேண்டும்.

இவற்றைப்பற்றி நாங்கள் சடுதியாக ஒரு முடிவுக்குவர முடி இன்றைய தீயசக்திகளிலிருந்து சனநாயக ஆட்சிமுறையினை எவ் பாதுகாக்க முடியுமென்பதை நாங்கள் யோசித்தல் வேவ அப்பணிக்காக எத்தகைய அமைப்புகளை ஆக்கிக்கெ வேண்டுமென்பதையும் நாங்கள் யோசித்தல் வேண்டும். அத்தகைய அமைப்பொன்றை உருவாக்கிக் கொள்வதற்கு எமது கருத்துக் பரிமாறிக்கொள்ள வேண்டிய காலம் இப்பொழுது உதயமாகியுள்ளது.

A FORECAST OF THE ALTRUISTIC CONCEPTS OF JANASAVIYA, PEOPLISATION, GRAMODAYA AND PRADESHIYA SABHAS WHICH HAVE NOW COME TRUE

A DEVELOPMENT PLAN THAT WAS REVEALED EIGHTEEN YEARS AGO

SPEECH MADE BY HIS EXCELLENCY RANASINGHE PREMADASA, THE PRESIDENT ON 4.4.1973 AT THE HOTEL TAPROBANE ADDRESSING THE MEMBERS OF THE COLOMBO WEST ROTARY CLUB WHEN HE WAS THE 1ST M.P. FOR COLOMBO CENTRAL

Political power has been diffused among the people through the exercise of the franchise. In like manner the economic wealth of the country should also be diffused among the people.

We should evolve a scheme under which the public sector, the co-operative sector, the private sector and a combination of all these three sectors, – a joint sector, could function in competition with one another. Such a competition will bring the maximum benefits to the people who need not become slaves of either a public or private monopoly.

The Government should ensure through its legislative and planning processes that the people participate in all aspects of development without allowing monopolies – State or individual.

Even those socialist countries which believed in a regimented economic development are now turning towards a competitive socialist system based even partly on the profit motive. It is now becoming apparent that our country's problems can no longer be solved by the so-called socialist measures. Everyone concedes that with the enactment of more and more laws and the take over of more and more ventures those who suffer most are the common people. That is how this brand of socialism has now become a social pest to the people. It has now proved that solutions cannot be found through stimulated revolutions and bloodshed.

The prevailing unrest both among the youth and the people is mainly due to their not being participants in the administration and development of the country. This unrest cannot be arrested with the use of weapons or force but by getting the youth to participate in the administration at all possible levels. The people's participation should be enlisted in all matters relating to policy decisions and their implementation. Decisions should emerge from village levels and then rise upwards. Those who hold office should conduct themselves as servants of the people. The people are the masters. It is only then that responsibility is truly shared by the people.

The common people should be made to share the responsibility of finding solutions to their problems. That burden must not be presumed to be monopolised by a

few. The common people should have a voice in making decisions and a share in their implementation.

For the development of the country it is necessary to uplift the village. If the village is to be uplifted, it should be provided with the necessary infrastructure, such as, irrigation, roads, water supply and power. If these fundamental requisites are provided to our people, who are always willing to work, they will readily march towards self-sufficiency and thereby towards Socialism without ulterior motivations and external interferences.

Our villages should be administered according to the wishes and aspirations of the villagers. For that purpose each village can even be a kind of Republic! Such Village Republics should be empowered to manage their own affairs. The administration of the whole country can then be drawn from a Commonwealth of such Village Republics. While matters relating to defence, finance, general development, national policies and foreign affairs are handled by the centre, the Village Republics will administer internal development. It is only through such a scheme that everyone in the land could be made to feel participating in the affairs of the country. This appears a solution to the people's present unrest.

The people are bound to act with responsibility as a truly independent nation if they are entrusted with the task of developing their political institutions, economic heritage and their moral values. Democracy survives in a society where the people exercise the right to do so. A slavish society emerges when the people are reduced to a state of utter dependency on the Government – belonging to the Government – living on the Government – beholden to it

at all times. Is not such a situation gradually developing in our own midst? Democracy can never take root in such a slave society.

What is now happening under the guise of nationalisation is the transferring of power and privileges built up by some, into the hands of the kith and kin of those in power. Can you call this nationalisation? Today, the people are called upon to shoulder the burdens of this so-called nationalisation which has only resulted in severe losses in very many cases. This is now admitted by even the Government.

It should be possible for employees and the people to own shares in any venture thus enabling them to participate in the management and even in profits. What is necessary to retrieve the economy of the country is a nationalisation of this nature.

If the problems of foreign exchange, development and unemployment are to be satisfactorily tackled, a massive development venture has to be launched to provide the necessary infra-structure such as a network of roads, a network of electricity, a network of irrigation and a network of domestic water supply. With the launching of such a scheme, large numbers of people could be gainfully employed.

Less than 30 percent of our people earn a reasonable income. More than 70 percent of them live in need and dire poverty. But once the energy and efforts of our youth are harnessed in these development projects their sense of insecurity will gradually disappear and they themselves will find satisfaction in the fact that they are engaged in the

service of their motherland. Together with this development of the infra-structure the country's agricultural and industrial ventures will automatically improve. As a result foreign exchange could be conserved. People will get more money into their hands thus enabling them to purchase their requirements. Then the question of subsidies will eventually be eliminated.

We can solve our problems. Scarcity of foreign exchange is no obstacle. If we could only give up outmoded and obsolete ideologies and take realistic steps to face the situation, we can earn enough foreign exchange that the country needs.

To earn foreign exchange, we must increase production; to increase production, we must develop our national resources; and if we are to develop our national resources, we must harness the human potential that we have in abundance. The greatest wealth we have is our manpower. While allowing this wealth to go waste, it is futile to go on bended knees to foreign countries begging for assistance.

We must trust our people who have placed their confidence in us. Going to them for the vote alone is not sufficient. In order to formulate and implement policies from the village level to the national level, we must get the active participation of our people including the new generation. The root cause for the unrest among our people is that we have reduced them to mere voting machines operating once in five years.

Thirty years ago it was, of course, possible to mislead the people by mouthing slogans such as "Colonialism",

"Neo-Colonialism" and "Imperialism". But the generation born in the last 25 years can neither be misled or deceived by such slogans, because they were born either on the eve of independence or just thereafter. The only "Colonialism" and "Imperialism" that they have experienced are those which have been practised by some of our leaders both within the country and inside their respective political parties. Today, the youth and the common people have risen against this type of "Indigenous Colonialism and Imperialism". This revolt against the Establishment is now being experienced throughout the country in general and more so within all political parties.

A New Constitution was a great necessity mainly to engage the people more and more in the process of Government. To achieve this, a complete change should have been brought about in the administrative set-up. But what happened! All that happened was the extension of the five year term to seven years; and the degradation of the people to a position of slavery. This system must change; and change completely to make the people the real masters.

SPEECH MADE BY HIS EXCELLENCY RANASINGHE PREMADASA, THE PRESIDENT, WHEN HE WAS THE PRIME MINISTER, ADDRESSING THE ANNUAL CONFERENCE OF CHAIRMEN OF URBAN COUNCILS HELD AT THE 'PARLIAMENTARY COMPLEX' AT PULATHISIGAMA, HINGURAKGODA, ON 24TH JUNE 1986

In Sri Lanka there are 240 Assistant Government Agents Divisions. Now we are formulating legislation with a view to transforming each of these A.G.A. Divisions into a 'Grama Rajya' – a 'Village State'. Governmental and Local Government powers will be given over to these Grama Rajyas or Pradeshiya Sabhas, as they are presently called. Same powers will be devolved on Urban Councils and Municipalities as well. The Urban Councils and Municipalities are expected to become 'Nagara Rajyas' or 'City States' in the new set-up.

At present the minds of the people in the North and East have been thrown into confusion by the demand of a separate State. Yet, I think, if this programme is placed before them, they will realize its advantages and

practicability. Most surely, in the Separate State that some people demand, the common people will not get the facilities and the relief they expect. Why? Because in case two separate states are established, the resources available in each will not suffice to meet the needs of it's people. Our country is only 25,000 square miles in extent. A consideration of the resources contained within its bounds, makes it clear, we need a great deal of more resources from out side of our country to develop it and meet the needs of the people. The North of the Island is about 250 square miles in extent. What will be the position if you establish a separate state on it? The North and East put together will be about 500 or 600 square miles. Even if you establish a separate state with that extent of the land, will the people of these areas be able to exist in comfort? There is not the least doubt that those people will, instead, get into serious difficulty as a result.

But if the administration gets decentralized to A.G.A. Divisions level, there will be a two-fold advantage. First, they will get the opportunity to effect the development of their own areas, according to their own wishes. Second, they will also be able to benefit from the resources available in other parts of the country. These are the advantages that will result from a properly decentralized Administration. If a separate state is established on a portion of the territory, the resources available will be limited to only those found within that portion. Consequently, it will be difficult to realize the desired objectives. This important fact should be brought home to the people of the areas concerned.

Our responsibility is to build the institutional frame-work that will ensure the opportunity, not only to the people of

the North and East, but to the people of all areas, to carry out the development of their areas by themselves according to their own wishes, utilizing available resources. This institutional frame-work can be built only by decentralizing State and Local Government powers and functions. The necessary decentralization can be brought about in the form of the proposed Grama Rajya System. The model for this we are presently creating in the 'Pulathisigama' at Hingurakgoda. We expect during next year to hold elections within the Hingurakgoda A.G.A. area to elect representatives for the proposed 'Grama Rajya' and develop it as the first Model Organization.

A realistic consideration of the situation that has arisen in our country today will enable you to understand that it is not peculiar to Sri Lanka. The whole world is today going through a crisis. The world crises develop from time to time. Through these crises new eras dawn. Nobody can prevent the developing of crises from time to time in the world.

Whenever a crisis brews up, the wise and foreseeing people re-structure their social order, in order to be able to face the challenges posed. We in Sri Lanka today, are also going through a social crisis. We, therefore, must think of making necessary adjustments to tide over it. The systems we have followed hitherto cannot be carried on for ever. We have to make adjustments and changes necessary to face the challenges before us. We have been confronted with this need many a time in our long history.

There was a time, when we were under foreign domination, we had the Legislative Council System. Thereafter came the State Council System. It was followed

by the Parliamentary System. During the times of the Legislative Council and the State Council, we did not have the Party System. But later when the Parliamentary system was introduced, it became necessary to have the Political Party System. For what? It was to have definite alternative political policies that we required the Party System. Now that system also has been in existence for over 30 years. Challenges different to those that existed at the time Party System was introduced, have arisen now. We, therefore, must now think of formulating new systems and methods that would prove adequate to meet the present challenges. After 1977, we made one major change. We changed the system where the Head of State was chosen by the Members of Parliament. In place of it, we created the system of electing the Head of State by the direct vote of all the people in the country.

Now we must earnestly consider what other changes have to be made. We must find out how we could successfully face the new challenges confronting the world as well as this country, preserving at the same time, the Universal Franchise of the people and the Democratic System. We must appreciate the fact that new problems need new solutions. Big problems need big and far-reaching solutions. A big problem cannot be resolved by a small solution with limited effect. If we apply a small, inadequate solution to a big problem, the problem will remain unresolved inspite of that solution. This situation is similar to the situation of a sick person. If a sick man is to be cured of his sickness, the medicines given to him should be those effective enough to cure him of the disease he is suffering from. Otherwise, he will remain sick inspite of the treatments given.

One thing we must clearly understand. The challenge before us today, is not one directed against one particular Party, race, group or community. It is actually an effort to destroy the whole Democratic System. If so, we must seriously think of what action should be taken to safeguard Democracy. Further, we must think of the reasons which have prevented us from creating a fair and just society through this system we have been implementing for over 30 years. Well, now we are aware of a good many of the reasons for our failure in that regard. As a result of this Party System, it has become very often necessary for us to turn a blind eye to wrongs that are being committed. If the person responsible for the wrong done is one belonging to our own Party or Group, we tend to tolerate the wrong done. Is that system correct? By that system can we ever hope to bring about purity to the life of this society? We, sometimes, have to accommodate a man because he is one of our group. But, he may be a person not suitable, when looked at from the point of view of the good of the society. Yet he is considered good by the Party! He has to be accepted and accommodated becuase he belongs to the Party, whatever happens to the interests of the people! Is that system correct? If not, what is the system we should follow? Doesn't the Party System now appear out-dated? We must make an analysis of the challenge we face today and formulate effective ways and means to meet it.

A System that suited and proved adequate at a time when the people's education was at a low level, can hardly be suitable to the present times when education has become very wide-spread. Today 96 or 97 percent of the population is literate and consists of people with varying degrees of education. Every problem differs from others

and has its own unique characteristics and implications. We should be able to consider each problem realistically and without bias and arrive at decisions according to the dictates of our conscience. Every person should have the moral strength and the freedom to overcome all manner of obstacles and take the right course of action.

From whatever that happens, some good too can result. Now omens have begun to appear which augurs well for finding a solution to the problem we face. We must understand the need for change and prepare ourselves to accept that change. Our experience with the Party System during the last 30 to 35 years shows that it has its merits as well as defects. After a balanced study of these positive and negative aspects of the Party System, we must direct our minds to fashioning out a system suitable to us.

This is a time when the Executive President of the country is elected by the direct vote of all the people of the country. Will not any inadequate or narrow course of action regarding any problem be incongruent with the spirit of the present times? To resolve national crisis, shouldn't the whole nation put its shoulder to the wheel? Shouldn't the whole nation join hands for that purpose? But if the national crisis offers no prospect of early solution because of the unreasonableness of one side; if any concessions given to those engaged in violence only whets their appetite for violence and tends to develop a mental attitude in them that anything could be won by resort to violence, how are we to face that situation?

In the face of this behaviour on the part of those forces opposed to Democracy, why do the people partial to Democracy hesitate to join forces to counter the anti-

democratic forces? If the reason for that is their remaining divided into different groupings and remaining imprisoned in such divisions and enslaved action, are we to be indifferent to that situation and ultimately get destroyed at the hands of the anti-democratic forces? Or, are we to think of another system where things will be done through a process of consultation of all shades of opinion?

During the State Council era, we saw in that body, despite its shortcomings, a great and positive strength of it. During the time of the State Council, a great amount of work was done for the development of this country. Although we were still in colonial bondage, some of our leaders were Ministers in that Government. We had a Financial Secretary who was a representative of the Colonial Government. That means our Minister of Finance was a foreigner. Similarly the Legal Secretary – the Minister of Justice – was a foreigner. Despite these fetters, the State Council could do a lot of useful work throughout the country. No Party System existed at that time. Members of the Council discussed the various problems of the country and they arrived at independent decisions. There was a System of Executive Committees. But they did not function on the basis of Political Party divisions. The Members elected to the Council by the people got themselves divided into a number of Executive Committees. The members of each Committee elected the most suitable member among them the Chairman.

That Chairman became the Minister. Each problem was considered objectively. No sectarian ideas or stands influenced those decisions. There were no rival groupings or cliques. They accepted what they thought to be good and rejected what they thought was bad.

Even today when elections are held to elect Governments, how many vote for candidates going strictly on the basis of Political Party divisions? I invite you to make a survey yourself to find out what percentage of voters vote strictly on the basis of Party loyalties. I do not think that that number will even make up 30% of the number voting. The whole of the balance 70% of voters vote to candidates whom they think good according to their opinion of them at the moment. Every Political Party has a certain number of staunch supporters of it. All those who vote for a Party at an election are not such people. Now, last time our Party received 53% of the votes cast. But all those votes were not those of our Party men. That percentage also includes a floating vote. From Election to Election people belonging to that floating-vote changed their minds. Majority of the voters act very independently.

We, therefore, must re-think our present attitudes and bravely re-structure our political institutions and systems in a way that will permit us to think and act according to our conscience in the interests of the common good. At times of national crisis we should not be slaves to our prejudices and sectarian groupings. Now it is high time to change the system we have been experimenting with for over 35 years. Even in the life of a man, I think, substantial changes come about within a period of 10 to 15 years. That is a natural process. It is, therefore, necessary that changes should come about in any system on elapse of 30 to 35 years.

We cannot take sudden decisions on these matters. We must seriously think of ways and means of defending our Democratic System from its enemies. We must appreciate the need to protect democracy and exchange views as to

what should be done. The time has come to start that public discussion in earnest.

(Speech made by Hon. Ranasinghe Premadasa, the Prime Minister, addressing the Annual Conference of Chairmen of Urban Councils held at the 'Parliamentary Complex' at Pulathisigama, Polonnaruwa, on 24th June 1986)

මහත්මා ගාන්ධිතුමා 1917 – 34 කාලය තුළ බොම්බායට පැමිණි අවස්ථාවලදී නවාතැන්ගත් මණිභවන් නිවස ගාන්ධි අනුස්මරණ කෞතුකාගාරයක් වශයෙන් පවත්වා ගෙන යයි. ජනාධිපති ශ්‍රීමත් රණසිංහ ප්‍රේමදාස මැතිතුමා 1988 අප්‍රේල් මස එහි ගිය අවස්ථාවේ ගත් ඡායාරූපයකි මේ. ගාන්ධි අනුස්මරණ පදනමේ සභාපති ආචාර්ය ඌෂා මෙතා සහ පදනමේ සම ලේඛිකා ලතා භුවරාජ් මෙතෙවිය ද මෙහි වෙති.

மகாத்மா காந்தி அவர்கள் 1917 — 34 வரையான காலப்பகுதியில் பம்பாய் நகரத்துக்கு விஜயம் செய்தபொழுது தங்கியிருந்த ' மணிபவான் ' என்ற இல்லம் காந்தி ஞாபகார்த்த தொல்பொருட் சாலையாகப் பேணப்பட்டு வருகின்றது. அதிமேதகு ஜனாதிபதி ரணசிங்க பிரேமதாச அவர்கள் 1988 ஆம் ஆண்டு ஏப்பிரல் மாதத்தில் அங்கு சென்றபொழுது எடுக்கப்பட்ட நிழற்படம் இதுவாகும். காந்தி ஞாபகார்த்த மன்றத்தின் தலைவரான கலாநிதி உஷாமேத்தா அவர்களும் அம்மன்றத்தின் துணைச் செயலாளர் செல்வி லதா புவராஜ் அவர்களும் இங்கு காணப் படுகின்றனர்.

'Manibhavan', the house in which Mahatma Gandhi used to stay in whenever he visited Bombay during the period 1917 to 1934 is now being run as a Mahatma Gandhi Memorial Museum. This is a photograph taken when President Ranasinghe Premadasa visited 'Manibhavan' in April 1988. Dr. Usha Metha, the Chairman of the Gandhi Memorial Foundation and Miss Latha Puvaraj, the Secretary of the Foundation are also seen in the picture.

26 AUG 2023